

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 400 d broj 738

Tex Colt:

BUBNJANJE U ZEMLJI INDIJANACA

Tex Colt

BUBNJANJE U ZEMLJI INDIJANACA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK . predsjednik
Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) –
OOUR Informativno-revizijalna izdanja (v. d.
direktora Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Za-
greb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl.
i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika)
Tisak: NISPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotaci-
ja i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Tehnički suradnik: Branka Ožegić

Tex Colt: Bubnjanje u zemlji Indijanaca
Naslov originala: Trommeln im Indianerland
Copyright: VPA
Recenzija: Biserka Pupavac
Prijevod: Julije Knežević

Laso broj 738 izlazi 4. 12. 1987.
u nakladi od 67.000 primjeraka

I

Još jednu, stara vrano! — reče Tim Hurdley i udari šakom po stolu.

Nalazio se u krčmi Carson Cityja, koje je jedva zavrijedio taj naziv jer se sastojalo od skupine jadnih brvnara smještenih u podnožju moćnoga masiva Bleck Mountainsa.

Središte mjesta bio je Gin-Jimov lokal koji se sastojao od točionice i prodavaonice i u kojem je sjedio kauboj Tim Hurdley. Gosti i kupci uzalud su razbijali glavu pitanjem gdje spava Gin Jim: među vrećama brašna ili na tezgi.

Gin-Jim je poznavao svakog od svojih posjetitelja kao džepova svojih hlača. Poznavao je i kauboja Tima Hurdleyja s Corbettova ranča: znao je da mu ne može vjerovati kao ni njegovom gospodaru.

— Još jednu čašu! — tvrdoglavo ponovi Tim. Zaboga nemoj da te ja pokrenem!

— Dobro, dobro... — nevoljko progundā sitni krčmar i ulije piće u čašu. Odgovor mu je bio na jeziku, ali nešto skrene njegovu pažnju. U salun uđe novi gost, Indijanac.

— Što tražite ovdje? — nepovjerljivo ga zapita barmen. — Znaate da crvenokošću ne smijem prodati alkohol!

Indijanac se ne osvrne na taj prigovor već mirnim korakom prođe prostorijom kao da je kod kuće. Kauboj podigne glavu, pogleda Indijanca i prezirno pljune na pod.

— Želite li što kupiti? — zapita Gin-Jim. — To je već nešto drugo! — Pođe za Indijancem, upali karbidnu svjetiljku u prodavaonici i pokaže svoje limenke, stupice za lisice i tkanine, kojih je šarenilo zacijelo privlačilo Indijančeve oči. — Imam sjajnih stvari!

No Indijanac s nadmoćnim smiješkom na usnama izvuče iza pojasa vrećicu i raširi njezin sadržaj pod svjetlom karbidne svjetiljke. Pohlepnim prstima trgovac posegne za divnim čipkama, čija ga je čudnovata ornamentika poučila da je riječ o traženom indijanskom radu vrlo visoke vrijednosti.

— Što želite za to? — zapita drhtavim usnama.

Indijanac zatraži sol, barut, olovo i druge važne stvari.

Mokasine su mu prigušivale korake dok je izlazio iz prodavaonice i kroz salun izišao. Izvana je Gin-Jim čuo neki tihi razgovor, gotovo šapat, na nekom njemu nepoznatom indijanskom dijalektu. Odmah zatim po topotu kopita zaključio da se Indijanac sa svojim pratiocem udaljio, očito zadovoljan razmjenom.

Hurdley je još sedio. U međuvremenu se napolju posve smračilo i Gin-Jim je smatrao da treba probuditi kauboja.

— Hej, Hurdley — reče prilazeći k stolu — popijte piće i podite kući!

Kauboj se i ne pomakne. Iznenadeni, Gin-Jim ustanovi kako nema nikakvih izgleda da će kauboj poslušati taj savjet, jer mu je iz košulje stršao držak širokoga noža, i to upravo s mjeseta na kojem se čovjek može ubiti jednim ubodom.

— Ohoo, Gin-Jime! — poviče nekoliko minuta poslije gradonačelnik Bogart i naglo ustane sa svojega stolca, tako da je barmen vidio cijelu pojavu prvog čovjeka u gradu, počevši od crnih ulaštenih čizama do traperskoga šešira.

— Mrtvac u mojem salunu... — zbunjeno će Gin-Jim. — Nož zacijelo pripada nekom Indijancu! To je Tim Hurdley s Corbettova ranča. Oh... Corbett mi mora povjerovati da ga nisam ubio!

— Čini se da je to prokleta priča! — progunda Bogart, prijede rukama preko držaka revolvera i nabije čvršće svoj šešir na čelo. Zatim obojica požure prema salunu. Neumoljivom je upornošću Bigart srljao k

svom cilju, što se krčmaru učini personifikacijom sudbine što je zaprijetila Gin-Jimu. Moraćete obavijestiti Corbetta, a onda će Gin-Jim biti žrtvom »ljudi s kapuljačama«. Jack Corbett je bio pod posebnom zaštitom tih razbojnika, koji su držali u strahu cijeli taj kraj...

U međuvremenu su se pred zatvorenim vratima saluna skupili ljudi koji su htjeli ući.

— Samo su nam oni još manjkali! — progunda Bogart i okrene se k njima. — Salun je zatvoren!

Kauboji su ispružili prljave vratove za dvojicom ljudi koji su ušli u kuću i za sobom zatvorili vrata.

Na košulji ubijenoga u međuvremenu se stvorila velika mrlja krvi...

— Tja, nema sumnje, Tim Hurdley je mrtav — progunda Bogart.

— Zar ćete nas ostaviti da skapamo od gladi?! — poviče neki čovjek i zabubnja po vratima.

— To je Corbettov predradnik — reče Bogart. — Pustimo ga unutra.

Smith je bio pravi gorostas. Žustro pride mrtvacu. Bogart se uzalud trudio: u očima predradnika nije otkrio ni traga žalosti.

Bogart uhvati držak noža i izvuče ga iz rane.

— Ne nalikuje na indijanski nož — reče zamišljeno. — Učinite uslugu svom mrtvom drugu i obavijestite Corbetta.

— Nije potrebno — začuje se odjednom s vrata uljasti glas rančera, od kojeg je gradonačelnik uvijek osjećao trnce u šakama. — Udite, ljudi! Moji momci i ja smo danas imali te-

žak dan. Neka nam Gin-Jim na-
toči koje piće!

— Pa ako vam baš predstav-
lja užitak da pijete u nazočnosti
mrtvaca... — usudi se prigovoriti
Bogart.

— A zašto ne bismo?! — za-
grmi Smithov bas. — Tim Hur-
dley je za života i sam često
imao ranč!

Kauboji se naguraju oko tez-
ge, iza koje se u strahu zavukao
Gin-Jim. Činilo se kao da svi če-
kaju da se nešto osobito dogodi.

Jack Corbett je bio gotovo
nježne pojave. Začešljavao je
kosu poput dendija. Njegovo
gradsko odijelo još je više na-
glašavalo taj dojam. Zapazivši
kako se ispod Corbettova ha-
ljetka jasno ocrtavaju korice s
revolverima, Gin-Jim raskolači
oči.

Vijest o ubojstvu morala se
gradom raširiti poput vatre, jer
je sve više ljudi ulazilo u salun
da bi se nagurali oko stola, za
kojim je ubijen Hurdley. Među
gostima je bio i neki lovac, na
kojega se u početku nitko nije
obazirao. U oči je upao samo
Gin-Jimu, koji ga još nikad do-
tad nije vidio. Stranac je bio od-
jeven u kožnatu odjeću, a u ruci
je držao izvrsnu pušku. Glavu
je pokrio traperskim šeširom ši-
roka oboda, a preplanulo mu je
lice ukrašavala brada.

Stranac se progura između
drugih, iznenađeno pogleda
mrtvaca, a onda se okrene Gin-
Jimu.

— Imate li upotrebljivog vi-
skija?

Napunivši mu čašu, Gin-Jim
zapazi kako se strancu trzaju
mišići ispod kože. Upravo po-
misli kako je stranac zacijelo
jak poput medvjeda, kadli se

kauboji razmaknu da bi Bogar-
ta i Corbetta propustili k baru.
Gin-Jim se silno pribijavao to-
ga trenutka.

— Ako ona dva Indijanca ni-
su ubojice, onda to morate biti
vi — reče Corbett. — No, imam
povjerenja u vas. Sudeći prema
onome što ste rekli Bogartu,
momci ne mogu biti daleko.
Ljudi, hoćemo li dopustiti da
crvenokošci umaknu nekažnje-
ni?

— Samo trenutak, ljudi! —
Gradonačelnik umirujući pod-
igne ruku. — Moramo obavijes-
titi policijsku jedinicu. Protiv In-
dijanaca još nemamo dokaza.
Ne živimo više u stara vremena.
Ono što vi namjeravate, Cor-
bertte, pravo je ubojstvo.

Ipak, njegov su glas nadgla-
sali kauboji: poput svojega šefa
zahtijevali su da Indijanci budu
linčovani.

— Slušajte, gradonačelniče!
— odjednom zagrmi neki glas.
— Zastupate li vi zakon ovdje ili
taj gospodin Corbett?

Poslije tih riječi zavlada tiši-
na. Prije nego što je Bogart mo-
gao išta odgovoriti, iznenađeni
Corbett opazi govornika i nabu-
sio odgovori:

— Vidi se da ste ovdje stra-
nac!

— Mislite? — uzvratilo lovac i
mirno iskapi sadržaj čaše. —
Možda u Carson Cityju vladaju
drugačiji zakoni nego u ostaloj
Kanadi. Ako su drugi stanovni-
ci ovoga mjesta suglasni s time,
to je njihova stvar. No oni nad
kojima namjeravate zadovoljiti
pravdu, nisu stanovnici Carson
Cityja već slobodni ljudi s plani-
na, koji prema zakonu imaju is-
ta prava kao i vi i ja otkako su
njihovi preci svoju zemlju od-
stupili kruni.

— Želite li time reći da te nitkove izjednačavate s nama bijelcima? — zapjeni se Corbett.

— Zemlja na kojoj napasate svoje tuste krave nekoć je pripadala očevima i djedovima tih ljudi, i ja mislim da se mi bijelci povremeno moramo prisjetiti toga.

Na trenutak se činilo da će se gnjevni rančer oboriti na stranca. No onda se okrene s nabusitim smiješkom na licu i prepusti dalju raspravu svom predradniku.

— Vi, dakle, Indijanca poštujuete jednako kao i bijeloga rančera? — izazovno zapita Smith.

Stranac ga odmjeri od glave do pete.

— Ako rančer zaslužuje jednako poštovanje — odgovori naposljetku.

Predradniku nabreknu žile na čelu. Nije se obazirao na upozoravajući povik Bogarta. Skoči i svojim golemim rukama pograbi lovca za ramena pa ga pritisne uz tezu.

Gin-Jim neće nikad zaboraviti zaprepašteni izraz lica Jacka Corbetta kad je opazio kako njegov predradnik poput lopte leti zrakom i pada na policu.

Nakon toga se po njemu pospu boce, vrčevi i čaše.

— Prokletstvo! — reče lovac poravnajući svoj šešir. — Bit će to lijep račun za gospodina Corbetta. Jasno je da on mora platiti sve boce što ih je njegov predradnik upravo potrošio.

— Old Thunderhand! — odjednom vikne gradonačelnik. — On je to... najglasovitiji lovac Zapada.

— Jest, ja sam to — prizna stranac. — Što je, gospodine Corbette, bi li još kome od vaših

bio užitak da se odmjeri sa mnom?

— Old Thunderhand može pristati uz Indijance kako želi...

— otpuhne Corbett. — Pojahat ćemo za njima. Gradonačelnik može s nama, kako nitko ne bi imao razloga tvrditi da ne poštujem zakon. I, ako to može smiriti vašu savjest, gospodine Thunderhand, mi ćemo već natjerati momke da priznaju! Nije uputno ubiti kojega od Corbettovih ljudi niti se s kojim od njih uhvatiti ukoštac! Mislim čak da to može naškoditi i zdravlju glasovitog zapadnjaka!

Corbett baci novčanicu na tezu i domahne svojim ljudima da pođu za njim. Tražeći pomoć, Bogart pogleda Old Thunderhanda, no on ostane pokraj bara kao da se ga sve to ne tiče. Odmah zatim počne Corbettov bučni »divlji lov« kroz ulice noću. Nekoliko minuta poslije i Old Thunderhand izide iz saluna Gin-Jima i uzjaše svojega vranca. Nije odjahao smjerom kojim su udarili Corbettovi kauboji.

II

Doista se može reći da je opasnost prijetila od Jacka Corbetta; istina, manje meni nego dvojici Indijanaca koje sam htio upozoriti na tu opasnost. Točno sam pogledao položaj u kojem je pronađen mrtav kauboj u salunu Gin-Jima i zaključio da to nije bio »indijanski rad«. Nije-dan Indijanac ne bi tako nespretno ubio bijelca. No upravo zbog toga što su Indijanci na prvi pogled bili tako sumnjivi, nisam se mogao osloboditi pomisli da ih netko nastoji namjerno učiniti žrtvenim jagnjetom. Naum je bio očit.

Nalazio sam se na putu k Chippewayima. Već dugo nisam vidio prijatelja Wanomeha, a došlo je i vrijeme za naše ponovno viđenje. Veliki poglavica i ja smo kao mjesto susreta ugovorili neku brvnaru u planini.

Opazio sam da je Corbett odjahao ravno prema šumi, i to u velikom luku. Zbog toga sam se nadao da ću stići prije njega. Poznavao sam jedan usjek što su ga načinili drvosječe. I Corbett i ja samo pretpostavili da će se Indijanci poslužiti njime da bi stigli u dolinu s one strane, a iz nje — u planinski masiv.

Potjeram Pegaza, svoga vjernoga konja i za tri četvrt sata stignem do usjeka. Teren je bio teži nego što sam pretpostavljao. Stalno sam se uspinjao. Pegaz odjednom zaniži kao da me želi upozoriti. U zraku se osjećao dim, ipak samo za izvježbani nos Zapadnjaka i osjetljivi organ konja.

Sjašem i uhvatim vranca za nozdrve.

— Stoj, bijelče! Ostani gdje si i odmakni ruke od pojasa! — začujem neki glas iz mraka. — Kamo ćeš?

— Idem putem svih iskrenih ljudi — odgovorim. — tražim dva crvena čovjeka koji su večeras u Carson Cityju razmijenili robu.

— Ti su ljudi prošli ovuda prije pola sata — objasni nevidljivi govornik. — Spustili su se u dolinu. Ako požuriš, možeš ih stići.

Morao sam se nasmiješiti. Bilo je, naime, jasno da su traženi preda mnom.

— Moj brat je jedan od te dvojice — rekoh otvoreno. — Mo-

ram mu nešto važno reći, a vremena nema. U točionici Gin-Jima pronašli su mrtvoga kaubojaja, jednog od ljudi Jacka Corbetta.

— Neka nas zaštiti Veliki Duh

— zaprepašteno će Indijanac.

— Nismo ubili kauboja. Zahvaljujemo ti na upozorenju. Odmah ćemo krenuti.

— Kojem plemenu pripadate? — zapitam. — Sudeći prema tvom govoru, ne pripadaš Chippewayima ni Sošonima. Pripadate li Apašima, Delawareima ili Mohawkima? Ili možda Komancima?

— Nismo ni iz jednog plemena koje si spomenuo — začujem odgovor. — Živimo daleko odavde. Hvala ti, bijelče, što si nas možda spasio. Bijelci rado svale krivnju na Indijance kad se nešto dogodi, a crveni se čovjek ne može braniti. Ti si dobar. Ne poznamo te, no ipak ti želimo Manituov blagoslov na tvom putu.

Prema šuškanju u grmlju zaključim da se brzo udaljava. Što da poduzmem? Mogu li još pomoći ovoj dvojici crvenih? Možda mi pođe za rukom da Corbetta i njegove ljude pošaljem u pogrešnom smjeru. Zapanim tinjajući komad drva na tlu i pripalim njime lulu, a zatim ugasm posljednje tragove indijanske vatre. U međuvremenu se začuju i šumovi Corbettovih jahača, ubrzo i odvratni Corbettov glas. Rančer se, čini se, svađao s Bogartom.

Ljudi su zauzeli cijelu širinu usjeka.

— Hej, tu je jedan! — začujem odjednom glas nekoga kauboja.

— Stoj! — zapovjedi Corbett i ljudi posegnu za oružjem. —

Podignite ruke uvis, čovječe, i pridite obojica. Čeznemo za vama.

— Čeznete? — nasmijem se i vinem se u sedlo. — Ta tek smo se nedavno vidjeli.

— Prokletstvo!... Old Thunderhand! — prokune Corbett. — Pa zar se posvuda nalazite? Bogart odahne.

— Upozorili ste onu dvojicu! — propišti Corbett. — Prijatelji ste Indijanaca. Ljudi vašega kova su izdajice bijelaca.

— Ne bih rekao da netko može Old Thunderhanda okriviti zbog izdaje — uzvratim mirno. — Ne znam, Corbette, zašto ta dva Indijanca okrivljujete za ubojstvo i kakvu vezu vi sami imate s poginulim. Zasad me to i ne zanima. No možda ću se za interesirati ako me podsjetite na to!

Ako ne Corbett, ono neki od njegovih ljudi zna o ubojstvu više nego što želi priznati.

— Niste pri zdravoj pameti, čovječe! — bunio se rančer. — Danas je račun ispao u vašu korist. No Jack Corbett ima dobro pamćenje!

Rančer okrene konja i domahne svojim ljudima da ga slijede. Bogarta, koji je očito htio nešto reći, naprosto povuku za sobom. Šumom je ružno odjekivalo proklinjanje ljudi u povlačenju.

Pokraj usjeka potražim prikladno mjesto za logorovanje i raširim svoje pokrivače, kadli iz krošnje neke jele začujem glasove.

— Otišli su! — izreče netko na nepatvorenoj engleštini.

— Može biti — odgovori drugi. — No ako nije tako, onda je drugačije.

— Drugačije ili ne, ostaje isto — opet će prvi glas. — Krajnje je vrijeme da opet sidemo na čvrsto tlo. Zahvaljujem bogu što te nije stvorio kao orangutana.

Bili su to Bud i Dick! Jedva su se mogle pronaći dvije smješnije prilike od njih. Odmah odlučim da se s obojicom malo našalim i oglasim se ratnim poklikom Chippewaya.

— Indijanac! — poviče mršavi Bud i nevjerojatnom se brzinom popne na najvišu granu.

— Možda... — rekoh od srca se smijući — ali ako nije tako, onda je drugačije.

Obojica su zanijemila.

— Drugačije ili ne, sasvim je svedjedno — naposljetku se oglasi Dickov organ. — Čini se da se ipak netko želi našaliti s nama. Nestanite što brže, gospodine, prije nego što sidemo!

— Ne pada mi na um — rekoh tvrdoglavo. — Ovdje logorujem. Što se mene tiče, možete cijelu noć provesti na jeli.

— Prokletstvo!... — zavapi Bud. — Pa to je Old Thunderhand! Brzo, Dick... dolazimo!

U istom trenutku nešto pukne i obojica se, zajedno s granom, neželjenom brzinom nađu na šumskom tlu.

— Ma nemojte tako brzo, prijatelji! — povišem smijući se. Bud i Dick su se valjali u granju, žbunju i iglicama. Bilo im je potrebno mnogo vremena da nekako skupe svoje udove.

Pokazalo se da su oba prijatelja bili nenamjerni svjedoci razgovora između dva tajanstvena Indijanca.

— Razgovarali su o nekom Moua-Tou — reče Dick dok smo sjedili pokraj vatre. — O nekoj Mjesečevoj vodi.

— Ništa ne mogu zamisliti pod tim pojmom — uzvratim klimajući. — U kakvoj su vezi spominjali Mjesečevu vodu?

— Indijanci su razgovarali o tome kako će se neki starac, koji živi u Mjesečevoj vodi, silno radovati.

— Nijedan čovjek ne živi u vodi — prigovori Bud. — Zacijelo smo ih pogrešno razumjeli.

III

Sutradan uvečer, poslije napornog jahanja kroz divlji platinjski predio, približili smo se kolibi Majke Quinn, kolibi koja je poput ptičjega gnijezda visila između dvije stijene.

Svjetlo sunca kao da se utopilo u večernjoj sumaglici, a između blokova stijena i trnovitog šipražja vladao je neki čudnovati sumrak.

Odjednom se začuje otegnuto zavijanje, pa onda gladno lajanje i zatim neki prasak.

Uska nas je staza vodila oko goleme stijene, a onda se pred nama pojavila koliba Majke Quinn. Iz dimnjaka su se dizale crvenkaste iskre. Stara je zacijelo dobrano naložila. Radovali smo se toplom kaminu, jer je ovdje gore bilo vraški hladno.

Prozori nisu bili osvijetljeni. Odjednom nešto sjevne, zatim opet odjekne ono grozno zavijanje što nam je prolazilo kroz kosti.

Bud i Dick zaklone se iza stijene.

— Što li je to? — bojažljivo zapita Dick.

— Majka Quinn očito ima neželjeni posjet — reko. — naša je dužnost da joj pomognemo.

— Posjet? — promuća Bud i grčevito uhvati svoj šešir.

— Vuci — objasnim. — Kolibu opsjedaju gladni vuci.

— Do vraga! — otme se Dicku. — Razderat će nas i proždrijeti.

Bio bi to ipak masni zalogaj!

Opet prasne hitac. Jedna zvijer padne, a preostale iz čopora odmah se bace na nju.

— Čini se da se stara razumije u pucanje — reko. — No sad je u krajnjoj nevolji. Čuje se samo jedna puška, dakle brani se sama.

— A što ćemo mi? — zabrinuto zapita Dick.

— Staroj je dobro — reče Bud cvokoćući zubima. — Unutra je, u kolibi! Za nas bi bilo najbolje da što prije nestanemo!

— Nećemo pobjeći! — reko odlučno. — Zar bi vama bilo drago kad bi vas netko ostavio same u takoj kaši? Hajde, izvucite revolvere! Osigurati ćemo Majci Quinn malo zraka!

Opazio sam da je dio čopora potražio zaklon od metaka ispod nadsvodene stijene. Još su se samo najglasnije zvijeri usudile izići pred kolibu.

— Pazite — reko svojim drugovima — potjerajte svoje konje što više možete uz obronak. Ja ću pokušati stići na stijenu, što se nadvija. Približi li vam se koji vuk, pucajte! Besmisleno je pošetjeti te životinje.

Obojica se stanu penjati prema nekom višem mjestu, a ja sam potjerao Pegazu oko stijene, pa u brzim skokovima uzbrdo sve dok nisam stigao na nadvijenu stijenu.

Bilo bi opasno upustiti se u borbu s vukovima. Nadao sam se da ću lukavošću postići svoj cilj. U torbama na sedlu imao sam za posebne prilike male ra-

kete, koje, ispaljene iz pištolja, dobro služe kao signali za opasnost. Znao sam za panični strah vukova pred svakom vatrom.

Brvnara mi je bila pod nogama, nešto po strani. Prepoznao sam vodećega vuka: podvijena repa i glave podignute k nebu, neprestanim je zavijanjem stalno bodrio ionako beskrajnu krvožednost čopora. Uspije li mojd naum, taj bi vuk morao pasti prvi.

Podignem pušku i mirno nailazim. Vuk je bio miran, imao sam ga na mušici. Međutim, prije nego što sam uspio povući otklonac, pogodio ga je dobro usmjereni metak iz kolibe.

Zvijeri su oklijevale, nisu se bacile na leš. Iskoristim trenutak i ispalim raketu. U viskom luku mala iskričava vatrena lopta pala je na čopor vukova i oni se razbježe. Lajali su i razjapljenih ralja besciljno trčkali naokolo. Puška Majke Quinn neprestano je praskala i njezini su hici naposljetku pokazali vukovima kamo da bježe. Međutim, budući da je vođa čopora nastradao, bježali su bezglavo. Mnoge su zvijeri zavijajući pale niz padinu i smrskale se negdje u dubini.

Tek pošto je posljednja zvijer nestala u mraku, Bud i Dick s pobjedničkim poklicima dojašu pred kolibu. Jedva sam ih sustigao. Vrata brvnare se otvore, upali se svjetlo i u svijetlom se čertverokutu pojavi Majka Quinn.

Onaj tko bi očekivao da će ugledati dostojanstvenu staricu, zaista se razočarao. Starost Majke Quinn teško bi se mogla procijeniti. Već je zacijelo imala oko sedamdesetak godina. Ko-

sa joj je bila srebrno bijela, glatko začešljana i na zatiljku vezana u pundžu. No obrve su joj bile prilično tamne. Ispod šiljastoga nosa i tanke gornje usne izbio joj je tamni brčić. Donja čeljust Majke Quinn djelovala je odlučno kao i pogled njezinih sivih, živih očiju. Nosila je staromodne haljine, a oko struka se opasala širokim pojasom, o kojem su visile dvije pucaljke.

— Hej, Majko Quinn — pozdravi je Dick kočivši ponosno na sedlu — dobro smo to učinili! Trebali ste vidjeti kako su se zvijeri razbježale! Prijatelj i ja smo se sakrili tamo iza stijena i zapucali na njih. Sad ste sigurni. Buda i mene smatraju junacima Zapada!

Njih su dvojica očito očekivali od Majke Quinn pohvale i sad su se silno razočarali jer je starica, čini se, imala sasvim drugačijih briga.

— Dobro je što se došli! — procjedi starica. — Bio je posljednji trenutak!

— Pa vukova više nema! — stanem je umirivati.

— I sama bih izašla na kraj s tim zvijerima, iako bi to možda trajalo do sutra ujutro — uzvratiti svadljiva starica iz brvnare u osami. — No oni su me zadržavali, a svakako sam htjela odjahati. Brže, posudite mi konja, gospodine, nemam više vremena da osedlam svojega. Moram odmah na cestu za Green Valley.

— Za Green Valley. Na velikom zavoju što vodi kroz Spring Canon su „ljudi s kapuljačama“ postavili zasjedu. Poštanski automobil mora proći onuda za oko pola sata!

— Prokletstvo! — otme se Dicku. — To je gadna stvar!

— Možda je tako — uzbuđeno će Bud — a ako nije, onda je drugačije.

— Što kažete? — začuđeno će Majka Quinn.

— Drugačije ili ne, sasvim je svezjedno — objasni Dick. — U svakom slučaju, valja odmah upozoriti poštanska kola.

— Ostanite ovdje, Majko Quinn — zamoli ženu. — Poznajem Spring Canon i znam gdje bi razbojnici mogli postaviti zasjedu. Za pola sata, rekoste? Imam brzoga konja i stići ću. Zasolit ćemo juhu tim momcima! — Zatim se okrene Budu i Dicku. — Pojašite što brže za mnom. Vaši konji ne mogu držati korak s mojim Pegazom. Samo pazite da vas putem ne zbace!

— Bez brige! — poviče Bud i pritisne šešir.

Podbodem vranca i Pegaz osjeti da sad mora dati sve od sebe. Teren je bio vrlo težak, a konj je bio cijeli dan u pokretu. No držao se izvanredno.

Jurio je poput vjetrova preko ravnih staza, spuštao se niz padine sa sipinom, preskakivao rupe i brzao dalje. Bila je to trka s vremenom, trka za smrću koja je prijetila ljudima u poštanskom automobilu. Prema položaju Mjesečeva srpa odredio sam koliko je vremena prošlo. Naposljetku duboko ispred sebe ugledam usjek Spring Canona, ali mi se istodobno učini da iz daljine čujem zvukove jurećeg automobila.

Poštanski automobil je očito ušao u »Klanac izvora«. Putnici su sneno i ništa ne sluteći sjedili na sjedalima i u mislima su

već bili u Green Valleyju, kamo je autobus morao stići za oko tri četvrt sata. No negdje u sjeni klanca vrebali su ljudi s kapuljačama.

— Najprije, Pegaze! Brže! — potjeram vrijednoga konja.

Sjene su sad bile obasjane srebrnkastim mjesečevim svjetlom. Dubina kanjona prijetila je mrakom poput bezdanog klanca usječenog u planinski masiv.

Pegaz se poslužio svim svojim umijećem da bi se spustio. Ipak, zbog rahle sipine nije se kretao dovoljno brzo! Šum motora što je odzvanjao od stijena brzo se približavao.

U mislima sam već bio na dnu doline i razmišljao o tome kako da najbolje spriječim napad razbojnika, kadli se moj konj počne sklizati zajedno sa sipinom, ne nalazeći čvrstog oslonca. Odmah zatim i ja sam klizio kraj tijela svoga konja u lavini sipine i napola ošamućen zaustavio se u nekom trnovitom grmu.

Nisam se mogao uspraviti. Malo niže je Pegaz bolno njištao. Zacijelo se ozlijedio na kamenju. Obrišem krv s lica i pridignem se stenjući. Dolje u kanjonu zapraskaju pucnji, odbije se jeka od stijena klanca i u mom se mozgu sjedine u užasno bubnjanje.

Poštanski automobil... prekasno!

Gotovo sam sišao s uma. Saберem se i pokušam se uspraviti. Ne smijem ostaviti na cjedilu ljude u poštanskom automobilu! Poslije prepada zacijelo je nekim ljudima potrebna moja pomoć. Možda su ranjeni. Ustanem stenjući. Pri padu sam naštradao, no nadao sam se da nemam unutrašnjih ozljeda.

S dna doline još su odjekivali pucnji, čuli su se i krikovi. Moj je konj šepesao i ja se spustim do njega i uhvatim za uzde. Konj nemirno zanjšti.

— Budi miran, Pegaze!

Nježno me gubicom dodirne po ramenu i lizne me.

Pregledam mu desnu prednju nogu, na koju je šepao, i opipavanjem otkrijem trn u mesu pa ga oprezno izvučem iz rane.

— Dodji sad, moramo dalje! — rekoh uhvativši ga za uzdu. Slijedio me niz padinu. Dolje se sve smirilo. U mjesječevu svjetlu, neugodno mirno, prema meni je sa dna svjetlucala cesta.

Pošto smo stigli na cestu, ugledam u zavoju prevaljeni autobus. Opresno zakoračim prema mjestu prepada držeći Pegaza na uzdi i s revolverom u ruci. Odmah zapazim na tlu tijela putnika koji su pokušali pobjeći, nekog farmera i djevojku što su ih pri bijegu sustigli razbojnički meci, pa trgovačkog putnika kojemu su džepovi na hlačama bili izvrnuti.

Poštanski je automobil bio prevaljen, stakla su bila razbijena, kovčezi i komadi prtljage istrgnuti s prtljažnika, a bezvrijedne stvari razbojnici su razasuli naokolo.

Ljudima s kapuljačama nije više bilo ni traga. Ipak... Začujem neki čudnovati zvuk... slomljen, bolan.

Potražim vrata poštanskog automobila, otvorim ih i uvučem se u olupinu. Neko ljudsko tijelo krvareći se nagnulo sa sedjala vozača.

— Jack Corbett... — dahne vozač automobila.

Krv mu je istjecala iz ustiju i on odmah izdahne.

S mukom se iz razbijenih dijelova kovčega i drugih predmeta izvučem iz olupine.

Jack Corbett!

Točno je, dakle, ono što šapuću ljudi da je rančer iz Carson Cityja vođa ljudi s kapuljačama... Stajao sam još pomalo ošamućen, kadli dojašu Bud i Dick.

— Gotovo smo se sudarili s razbojničkom družinom — procijedi Bud. — Glave su im bile prekrivene. Pokušajmo ih sustići!

— U redu — rekoh. — Slijedit ćemo momke. Možda će odjahati u neko skrovište. Možda će nam se pružiti prilika da ih prisluškujemo.

Uzjašem vranca. Zapazim da se malo oporavio, no morao sam ga štedjeti.

Poslije desetak minuta oba druga zauzdaju svoje životinje.

— Zacijelo su skrenuli ovuda gore — reče Dick. — Možda nisu daleko, a sigurno je sigurno.

Nekoliko trenutaka nije se čulo ništa osim brzog disanja konja i struganja njihovih kopita po sipini. Sutio sam. Zapazim neko mlječno svjetlo, što se vidjelo iz usjeka u nekoj stijeni.

Gore je raslo nisko šipražje; stijena što je stršala spram noćnoga neba poput moćne tamne sjene nalikovala je na obrise grabavca.

— Što je, gospodine Thunderhand? — zapita me Dick. — Vidite li nešto osobito?

— Pogledajte tamo gore — rekoh tiho i pokažem prema svjetloj točki.

— Tamo gori svjetlo — reče Bud. — Nešto treperi. Zacijelo vatra. Možda je tako, a ako nije, onda je drugačije.

— Tako ili drugačije, sasvim je svejedno — zamišljeno doda Dick. — Meni se čini da su se ljudi s kapuljačama povukli upravo u smjeru iz kojega se vidi svjetlo. Moramo tu stvar ispitati do temelja i odjahati tamo gore!

— Učinit ćemo to — suglasim se i potjeram Pegaza. Put nas je vodio strmo uzbrdo. Konji su gotovo sami od sebe pronalazili stazu stavljajući oprezno kopito pred kopito. Sitni su se kamenčići kotrljali u dubinu kanjona.

Stigli smo do nekog suženja, od kojeg se okomita stijena spuštala do dna doline, oko tristo metara ispod nas.

— Ostanite obojica ovdje — rekoh poslije kraćeg razmišljanja. — Ostavit ću Pegaza kod vas. Bez konja ću napredovati brže. Ako se ne vratim za dva sata, znat ćete gdje me morate potražiti.

— U redu — složi se Dick. — U tom slučaju izvući ćemo vas iz nevolje. Ipak, radije se vratite prije nego što prođu dva sata.

— Učinit ću sve što mogu — rekoh, gurnem mršavku uzde Pegaza u ruku i sam se popnem dalje prema stijeni s koje se vidi djeo svijetlo.

Oba prijatelja s mojim konjem ubrzo su ostali duboko ispod mene. Titravo svjetlo sad se jasnije razabiralo. U onoj je usjeci zacijelo gorjela vatra i stijena je očito nije dovoljno zastirala. Tamo su se vjerojatno skrivali ljudi s kapuljačama...

Moja me slutnja nije prevari la. Blizu usjeka nisam vidio nijednog stražara. Čini se da su se momci ovdje osjećali sigurnima. Njihove sam glasove čuo samo kao prigušene šumove. Prema tome, usjek je morao vo-

diti duboko u stijenu. Stajao sam ispružena vrata i s rukama na dršcima revolvera i trudio se da mi ne izmakne nijedna izgovorena riječ.

— Bilo je lakše nego što smo mislili — začujem neki grubi glas. Odmah prepoznam glas Corbettova predradnika Smitha. — Sad se upravo spremaju prevesti plijen u skrovište. Nitko ih neće vidjeti, momci, a onda...

Iz nekoliko se grla otme odvratni smijeh.

— U redu, Steys, poštanski autobus nije bio loš posao. Šteta je samo što su umakla oba Indijanca koji su Gin-Jimu donijeli one lijepe čipke. No šef smatra da pleme ima i drugih stvarčica.

— Imaš pravo, Jones — progunda Smith. — Ali Tim Hurdley je mrtav i nitko ne zna tko je ugasio njegovu svijeću.

— Zar ozbiljno mislite — javi se neki drugi glas — da su to uradili Indijanci?

— Ne bih se zakleo — reče onaj kojega je Smith oslovio s Jones. — Mogao bi to biti netko iz Carson Cityja. Ne bih rekao da je to Gin-Jim, no možda je to netko tko ne želi dobro Corbettovim ljudima.

— Možda je to čak onaj Old Thunderhand. Pojavio se sasvim iznenada, a zatim je pokušao zaštititi ona dva crvenokošca.

— Možda, ali njega nećemo uhvatiti. Sad se moramo držati Indijanaca. Bit će dobro da obavijestimo naše veze. Neka pošalju patrole, ali se ne smiju približiti tvrđavi. Stari pukovnik Wake doista je lukava lisica i nije nam sklon.

— Hm. Jezero naposljetku nije dugme od hlača. Moraju ga pronaći.

— Jest, Jones ima pravo — javi se neki duboki bas. — Ako i pronađu Timova ubojicu, bit će obješen, pa makar to bio jedan od nas. Tako zahtijeva zakon družine.

— Dakako — muklo će Smith — tko se ogriješi o čovjeka s kapuljačom, čeka ga smrt.

Učini mi se da sam dovoljno čuo. Bud i Dick, dakle, nisu pogrešno razumjeli priču o »Mjesečevoj vodi«. Sad sam morao što brže odavde da me ljudi s kapuljačama ne bi opazili, a onda valja potražiti »Mjesečevu vodu«. Cijelo se pleme Indijanaca našlo u opasnosti, jer su ga ljudi s kapuljačama namjeravali iznenaditi i opljačkati.

* * *

Majka Quinn bila je još budna. Nije mogla zaspati, sjedila je za kaminom odjevena onako kako smo je zatekli kad su joj brvnaru opsjedali vukovi. Čim smo ušli, skočila je.

— Što je? — zapitala je strašljivo. Bijela joj je kosa svojom svjetlinom neprirodno odudarala od pozadine zadimljenih greda od kojih se sastojala brvnara.

— Ništa — rekoh i spustim se na grubo tesanu klupu u kutu prostorije. — Ništa... stigli smo prekasno.

— Već su bili mrtvi — dopuni me Dick. — A ljudi s kapuljačama su s plijenom nestali preko brda.

U licu Majke Quinn usijeće se neka tvrda crta.

— I mog muža imaju na savjesti... — Umorno je postavila na stol tri šalice vrućeg čaja.

— Evo, popijte najprije, a onda se smjestite u kutu. Za konje ću se već pobrinuti — reče ona.

Izvučem dvije cedulje iz svog notesa. Na jednoj napišem poruku za Wanomeha. U njoj je stajalo da putujemo prema Mjesečevoj vodi da bismo dvojicu Indijanaca upozorili na razbojnice. Cedulju stavim u omotnicu, a isto tako i drugu što sam je naslovio na gradonačelnika Bogarta. Sadržavala je izvještaj o prepadu i posljednje riječi vozača poštanskog autobusa, koje su optuživale Jacka Corbetta. Oba pisma predam Majci Quinn s molbom da prvo pismo preda Wanomehu, Indijancu koji će doći ovamo idućih dana i raspitivati se za mene. Zamolim je da pismo za Bogarta pošalje što prije u Carson City. Upozorio sam je da ćemo krenuti sutra zarana.

Majka Quinn mi obeća da će to uraditi kako bude najbolje mogla. Zapitam je još za Mjesečevu vodu i na svoje iznenađenje saznam da se ona nalazi gore između Eagle Pica i zapadnog obronka Mount Manitoua. Nije to bilo preveliko zaobilaznje na mom putu do Chippewaya. Za tri bismo dana morali stići do jezera.

A što će se dalje događati, vidjet ćemo.

IV

Otpriblike jedan sat poslije oporštaja trojice jahača, Majka Quinn opet začuje topot kopita ispred svoje brvnare. Netko je sjahao i privezao konja. Zatim je pokucao i ušao i ne pričekavši da ga tko pozove.

— Zdravo, Majko! Gdje se skrivaš! — zapita grubim glasom.

Bio je visok i širokih ramena, neobrijana lica i podrezane kose. Nos mu je bio crven, a vode-naste oči i teške suzne kesice is-pod njih odavale su da je odan alkoholu.

— Zdravo, Jones — gotovo nevoljko odvratila Majka Quinn prepoznavši došljaka.

— Gladan sam i žedan. Nad-am se da će se nešto pronaći za mene.

— Imam za svakoga koji svoj zalogaј plaća poštenim nov-cem.

Zlovoljna izraza lica Majka Quinn pođe k vatri. Preostalo je još nešto čaja, a bilo je i sira i kruha. Majka Quinn odreže do-bar komad i položi ga pred Jo-nesa na stol. On izvuče svoj nož iza pojasa, obriše ga o hlače i počne rezati sir.

— Tako valja, Majko Quinn — reče Jones srčući čaj. — Ne morate uvijek biti tako zlovoljni. Jesam li vas ikad prevario?

— Niste, ali ne bih vam ni savjetovala — odlučno će stari-ca podbočivši se. Vidjela je ka-ko se Jones smijulji i uživa u je-lu. Zapravo i nije imala razloga da bude neprijazna prema kau-boju. Jones je bio zaposlen na nekom ranču kraj Carson City-ja. Istina, ona je osjećala stano-vitu nesklonost spram svih ljudi s Corbettova ranča, ali to zapra-vo nije bio razlog njezinoj ozlo-jedenosti spram kauboja opće-nito.

— Čini se da ste rano krenuli na put — reče Majka Quinn trudeći se da joj glas zvuči što bla-že.

— Da, namjeravam u grad. Bio sam gore kod stoke. Budući da je onaj prokleti Corbett og-radio sve pašnjake u dolini,

drugim su rančerima preostali samo planinski pašnjaci.

Majka Quinn stane čistiti pro-storiju. Jones ju je promatrao kako rukuje metlom. Žena od-jednom zastane i zamišljeno ga pogleda.

Nešto joj je na srcu, pomisli Jones. No još prije nego što je izrekao pitanje, starica progovori:

— Hoćete li mi učiniti jednu uslugu, Jones?

— Ako mogu, zašto ne bih! Što da uradim?

— Hoćete li sad u Carson Ci-ty?

— Da, moja golubice.

— Ostavite te glupe šale! Imam jedno pismo koje mora što prije stići gradonačelniku.

Jones je zapanjeno pogleda. Osjetio je kako mu je krv šiknu-la u glavu, no stara to očito nije opazila.

— Što se dogodilo? — zapita kauboj, trudeći se da mu glas zvuči što naupadljivije.

— Možda u Carson Cityju već znaju što se dogodilo... Noćas je u Spring Canonu izveden pre-pad na poštanski autobus.

— Prokletstvo! — Jones od-glumi silno uzbuđenje. — Zaci-jelo su to opet oni prokleti ljudi s kapuljačama! A što je u tom pismu?

— Izvještaj jednog svjedoka, nekoga gosta koji je noćas za-noćio ovdje. Stigao je ovamo preko Spring Canona, gdje je bio odmah poslije prepada.

Majka Quinn nije znala što ju je ponukalo da odgovori neisti-nito. Odjednom je osjetila da kauboju ne smije povjeriti to pismo, no sad više nije mogla uzmaći.

— Dajte mi pismo — odlučno

će Jones. — Sigurno će dospjeti u prave ruke.

Desetak minuta poslije i taj posjetitelj je otišao iz brvnare s pismom za gradonačelnika Boga u džepu. Starica je zbog toga bila silno uznemirena.

Upravo se spremala očistiti prostor ispred kuće od vučjih leševa kadli dojaše neki Indijanac. Sjajna pera u njegovoj kosi odavala su poglavicu.

Indijanac zauzda konja i prijazno pogleda staricu, koja se ipak osjećala nelagodno; taj se čovjek pojavio pred njom kao oživjela prošlost Divljega zapada.

— Ne prodajem viski, crveno-košće! — dovikne mu starica.

— Nisam ga ni zahtijevao, bjelkinjo! — uzvratí Indijanac i sjaše.

Svadjljiva starica se podboči... ruku opasno blizu držaka svojih revolvera.

— Što to kažete? Bjelkinja? — poviče ogorčeno.

— Pa i vi ste kazali »crveno-košće« — mirno odgovori Indijanac i povede svojega kulaša prema brvnari. — Ovdje očekujem prijatelja. Zar vi niste Majka Quinn? Namjeravali smo se sastati u vašoj kolibi. On je bijeli lovac... no, kako vidim, još nije stigao.

Starica počne zdvojno čepkati po svom pamćenju jer joj se Indijanac odjednom učinio poznatim. Nije li o njemu izvijestio neki od posjetitelja brvnare? Odjednom se prisjeti drugoga pisma.

— Umijete li čitati?

— Dakako — začudeno uzvratí Indijanac. — Zar imate nešto što bih vam morao pročitati?

— Umijem i sama — uvrijedeno će starica. — Htjela sam samo znati umijete li vi. Opišite mi čovjeka kojega očekujete. Možda imam pismo za vas.

U očima Indijanca zapazi iznenađenje. Zatim on opiše čovjeka i Majka Quinn je u opisu lako prepoznala jednoga od trojice sinoćnih posjetitelja.

— On je — promrmlja radosno i izvuče pismo iz džepa pregače.

Indijanac preleti retke i stavi »govoreći papir« u kožnatu vrećicu. Žustro uzjaše i gurne Majka Quinn u ruku sitno, svjetlucavo zrnce. Potom kimne u znak pozdrava i otpusti uzde svoje kobile.

— Zlato... — progunda starica jedva čujno. — Zaboga, pa to je bio Wanomeh, a bijeli lovac Old Thunderhand... sad ih prepoznajem!

* * *

Wanomeh, mladi poglavica Chippewaya, sustigao nas je već drugoga dana našega jahanja prema Mjesečevoj vodi. Zaista smo se radovali ponovnom viđenju; porazgovarali smo se o doživljajima, a on me pozvao da nekoliko tjedana provedem kod njegovog plemena. Naravno, razgovarali smo i o ljudima s kapuljačama i o ona dva Indijanca na Mjesečevoj vodi koje sam želio upozoriti na opasnost.

No Wanomeh me odvrćao od toga. Objasnio mi je kako Indijance koji žive na Mjesečevoj vodi ne može iznenaditi nikakav napadač. Osim toga, oni ne vole da koji stranac dode do njih. Njihova dva ratnika tako će vješto prikriti svoje tragove da im ljudi s kapuljačama neće moći nauditi.

Wanomeh je bio toliko uvjerljiv da sam odustao od svog namuna i radije odmah odjahao k Chippewayima. Dick i Bud su nas pratili. Za četiri dana stigismo na cilj.

Naš boravak u dolini Chippe-waya započeo je radosno, ali završio žalosno! Tu je bila i Ramona, lijepa mlada Indijanka, kojoj je Wanomeh bio silno odan. No sudbina je htjela da ih moj posjet međusobno otudi, jer se Ramoni, djetetu divljine, dopao bijeli lovac Old Thunderhand. Uzalud sam joj pokušavao objasniti kako je njezino mjesto pokraj poglavice. Put Old Thunderhand-a vodi od juga na sjever i od istoka na zapad, i što će mu žena koja čezne za wigwamom? Moje je odbijanje silno zaboljelo mladu Indijanku, a Anapahah, jedan od mudrih savjetnika plemena, smatrao ga je uvredljivim za sve Chippe-waye. Između mene i Wanomeha rodilo se neprijateljstvo. Wanomeh je bio kivan na mene jer ga je mučila ljubomora. S bolom u srcu otišao sam s Dickom i Budom iz mirne doline. Istinski su prijatelji postali neprijatelji.

Od mene su se odvojila i dva smiješna »junaka Zapada«. Dogodovštine posljednjih dana za njih su bile previše. Sad ću se sasvim sam dati u potragu za Mjesečevom vodom.

V

Fort Richardson, tvrđava kojom je zapovijedao pukovnik Wake, bila je udaljena otprilike četiri sata jahanja od Carson Cityja i nalazila se u podnožju planine. Zidovi i bedemi su se sastojali od ilovače i jelovine, koje je ovdje bilo u izobilju. Sa-

ma se tvrđava sastojala od glavne zgrade, u kojoj je živio Wake, zatim od upravne zgrade, niza baraka za vojsku i staja za konje Kanadana s crvenim haljecima. Naravno, tu je bilo i vježbalište.

Izvan tvrđave, uza samu palisadu, neki je poduzetni Irac podigao »hotel« s točionicom, prodavaonicom i oskudnim prostorijama za noćenje stranaca koji su u prolazu.

Nekoliko dana poslije netom opisanih događaja, u sam sumrak, dva su se jahača kroz jelu-vu šumu približila utvrdi. U jednom od njih moglo se po predugačkim nogama i dobrodušnom licu »bernardinca« lako prepoznati gradonačelnika Carson Cityja. Drugi je sjedio na dobro uhranjenoj smeđoj kobili. Jahač nije bio snažan, štoviše, bio je nježan, pa i mnogo niži od Bogarta. Nosio je uske kožnate hlače, isto takav haljetak i traperski šešir. Široki mu je pojas sadržavao pravi arsenal vatrenog oružja. Unatoč toj ratobornoj vanjštini, moglo se lako razabrati da je taj drugi jahač — žena.

— Neka me premažu smolom i posipaju perjem ako to nije Majka Quinn — ustanovi pukovnik Wake kad je to dvoje ušlo u službenu prostoriju.

— Bez brige, neće vas premazati smolom ni posipati perjem... to je doista ona — Bogart smijući se pozdravi staroga ratnika.

Iscrpljena od dugotrajnoga jahanja, stara se spusti na obližnji stolac ne pričekavši da je tko ponudi.

— Stigli smo zbog događaja s poštanskim automobilom, pukovniče — započne ona bez ok-

lijevanja. — Onaj Old Thunderhand je naišao odmah poslije prepada. Vozač mu je prije smrti kazao nešto iz čega se može izvući zaključak o ljudima s kapuljačama. Old Thunderhand je napisao sve što je saznao, a pismo je predao meni prije nego što je odjahao. Kazao je da pismo valja najhitnije poslati Bogartu, dolje u Carson City. Sutradan ujutro poslala sam pismo, no ono nije dospjelo u Bogartove ruke.

— Tako je — potvrdi Bogart.
— Nisam primio pismo.

— Predala sam pismo kauboju Jonesu, nekom čovjeku s Riders Ranche, pukovniče — dodala starica. — Sad znam da je to bilo glupo. Ali što sam drugo mogla učiniti? Kuću nisam mogla ostaviti samu. Bogart zna da su me noć prije toga posjetili vukovi.

Wake ustane i počne dugačkim koracima koračati prostorijom. Dvije se duboke bore usijeku oko krajičaka usana Majke Quinn, obrazi joj odjednom upadnu.

— Zacijelo ste pretpostavili, Wake, da sam odmah pograbio tog Jonesa — opet započne Bogart — no on se izvukao poput uljem premazane jegulje. Kazao je da su ga ljudi s kapuljačama putem prepali, opljačkali i pri tome mu oduzeli pismo. Nisam povjerovao ni u jednu njegovu riječ, ali mu nisam mogao dokazati da je lagao.

— Ovaj kraj ne može mirno spavati dok ti ljudi s kapuljačama lutaju naokolo — naljuti se Wake. — Opet smo imali smolu. A možda se dogodi i čudo, možda se Old Thunderhand javi.

— Namjeravate čekati da se

čudo dogodi? — oštro ga zapita Majka Quinn. — Dajte Bogartu nalog za hapšenje Jonesa, pukovniče!

— Govorite kao žena koja se ne razumije u te stvari — progunda Wake. — Ne mogu izdati nalog za hapšenje jer ne postoje nikakvi dokazi. Uхватite ga na djelu, pa ću s najvećim užitkom raspisati potjernicu.

Majka Quinn se ljutito nasmije.

— Što nam pomaže...?

Prekine je zaprepašteni Bogartov povik.

— Old Thunderhand! — poviče Bogart. — Čovjek je u opasnosti! Na to nismo ni pomislili. Ako ljudi s kapuljačama imaju njegovo pismo, očito će znati i tko ga je napisao! Old Thunderhand je jedini koji je osobno čuo izjavu umirućeg vozača. Učinit će sve što mogu da bi lovac zauvijek zanjemio!

— Imate pravo — zamišljeno će Majka Quinn. — Moramo smijesta upozoriti Old Thunderhanda! Ljudi s kapuljačama nemaju nikakvih obzira!

Pukovnik zaključuje da Bogartovo strahovanje nipošto nije neopravdano, pozove ordonanca i izda potrebne zapovijedi.

VI

— Ne vidi se ni prst pred nosom, do vraga! — prokune duboki glas. Neka se vjeverica uplaši i žustro se popne na vrh krošnje. — Vi ste krivi, Jones, ako jedini sin moje majke pri tom noćnom jahanju razbije lubanju na kojem deblu.

— Pa ne bi bila velika šteta, ionako nema ništa u njoj — odgovori drugi glas. — Što se mene tiče, bolje je imati nekoliko

kvrga nego se nehotice zanjihati na grani!

— Ha ha ha! Dotle ipak još nismo stigli. S tim crvenim haljecima nekako ćemo izići na kraj.

— I ja mislim — umiješa se treći. — Mi smo gospodari te zemlje!

— Lijepi su to gospodari koji jašu samo noću jer se danju ne smiju nigdje pojaviti — progundao onaj prvi. — Ni pukovnik u onoj tvrđavi nije šašav! Među njegovim jahačima ima i dobrih. Neka vam samo njihova tanad zazviždi oko glave!

— Zavežite, mladići! Pripazite radije na svoje životinje. Stari pukovnik za nas zasad nije važan. Naš je zadatak da uhvatimo Old Thunderhand živoga ili mrtvog. Nestao je u istom smjeru kao i ona dva tajanstvena jahača. Mislim da nam neće naškoditi ako pogledamo planinski lanac sa sjevera. Nos mi je pocrvenio od viskija, ali zrnca zlata mogu još namirisati.

— Doista, Jones, zabadate nos u neke stvari, pa će se vaš skalp jednoga dana zanjihati na indijanskom kolcu s totemima.

Jones zašuti. Teren je zahtijevao punu pažnju jahača.

Dvadesetak jahača jahalo je kroz noć. Nije se mogao raspoznati ni Jonesov viskijem obojeni nos, ni bilo koje od njihovih lica: preko glave su svi navukli crne kapuljače, što su padale sve do ramena. Dvije izrezane rupe oslobađale su oči jahača što su zurile u noć. Jahači su očito bili pripravnici da u svakom trenutku naiđu na patrolu kanadske policije.

Pucketanje grančica i šuškanje krošnji odavalo je kretanje

skupine jahača. Visoke jele sprečavale su prodiranje mjesečine.

Skupina se odjednom zaustavi. Jones šutke domahne, a ljudi polože životinjama ruke na nozdrve: konji su sad znali da se ne smiju oglasiti ni najtišim njištanjem.

Doista, usjekom se nešto kretalo. I tamo su se nalazili neki jahači. Bilo ih je otprilike isto toliko kao i ljudi s kapuljačama.

— Policija! — prokune Jones.

— Što da radimo? — zapita jedan od dvojice ljudi pokraj njega. — Da ih propustimo? Bilo bi bolje da nastavimo tek kad zrak bude opet čist.

— Nema smisla, naići će ravno na nas — došapne drugi.

— Razmišljam o nečem drugom, Jones. Što misliš, što bi šef kazao kad bismo se vratili kući u crvenim haljecima?

— Zamisao ti nije loša, Willmore! — prizna Jones. — Te bi nam uniforme mogle biti potrebne. Vjerujem čak da bi i Old Thunderhand nasjeo na takvu maskaradu.

— Zacijelo mislite da će ljudi iz patrole dopustiti da ih svučemo bez ikakvih teškoća? — bojažljivo se umiješa treći glas.

— Popni se radije na granu kojega stabla! — odgovori Jones. — Sredit ćemo ih, mladići! Moramo samo biti brzi i što tiši. Ne smiju ni zapaziti da smo postavili zasjedu!

Jonesova je zapovijed šaptom išla od čovjeka do čovjeka. Poput tamnih sjena jahači skliznu kroz jelovu šumu.

Dok su se kanadski jahači približavali kraju prosjeka, ništa nisu zapazili i nisu ni slutili da upadaju u zasjedu Jonesa i

njegovih ljudi. Svoju su nazočnost razbojnici pokazali tek prvim plotunom iz dvadesetak pušaka. Pogodeni i zbačeni jahači uz krikove su se valjali po tlu. Zbrka je postigla svoj vrhunac kad se drugi plotun osuo po jahačima u bijegu. Mladi ih je poručnik uzalud pokušavao zaustaviti.

U prilog Kanadanima valja napomenuti da je prepad doista bio iznenađan: napadači su još bili nevidljivi. Kad su opazili da je posrijedi razmjerno malen broj protivnika, bili su već desetkovani. Srčaniji među njima potražili su zaštitu pod stablima i pucali prema plamičcima iz cijevi razbojničkih pušaka. Poneko je tane pogodio svoj cilj, no pobjeda ljudi s kapuljačama već je bila očita. S divljim su se krikovima bacili na preživjele Kanadane. Šumom je odjekivala buka borbe, koja je začas prešla u krkljanje i stenjanje umirućih.

Na Jonesovu zapovijed razbojnici su počeli skupljati i čistiti uniforme Kanadana, a zatim se presvlačiti. Uskoro se skupina jahača u crvenim haljecima opet kretala šumom, no sad su u uniformama bili drugi ljudi.

* * *

— Tamo netko jaše! — reče Dick i zaustavi kobilu. Osluški-vao je svaki šum noćne šume.

— Može biti. Ali ako nije, onda je drugačije — sumnjajući će Bad. Ništa nije čuo.

— Svejedno je da li je tako ili drugačije. Oprezni moramo biti. Bolje bi bilo da smo ostali s Old Thunderhandom.

— Zar nismo doživjeli dovoljno dogodovština u njegovoj nazočnosti? Nipošto, Dick! Gdje se

nalazi Old Thunderhand, tamo se uvijek nešto događa. Nisam pošao na Zapad da bih ondje ostavio kožu!

— Odnijeli te svi vrazi, Bude... zaveži! Ne zvao se ja Dick ako tamo ne jaše cijeli vod jahača!

— Vod? Bože svemogući! Ta nisu to valjda ljudi s kapuljačama!

— Šuti, Bude! Sakrit ćemo se iza grmlja i propustiti ih. Neće nas opaziti. Kad projašu, krenut ćemo i mi.

Bud i Dick brzo svežu noge svojih kobila, zatim se zavuku u grmlje.

U međuvremenu jahači projašu preko proplanka. Mjesečevu svjetlo padne na crvene uniforme.

— Kanadani! — radosno poviče Dick i odmah se izvuče iz grmlja. — Spašeni smo! To je policija, prijatelju Bud! Hajde, izidi i pokaži se!

— Hvala bogu! — obraduje se sad i mršavi, pa se izvuče iz grmlja. — Kad se ono razlegla noćna pucnjava, nisam se baš najbolje osjećao. No sad je sve u redu... patrola je tu!

Koliko su ih noge nosile, obojica potrče konjima, razvežu im noge i punim trkom pojašu prema skupini crvenih haljetaka.

Jahači su doista imali na sebi uniforme kanadske policije. Kad su Dick i Bud izišli iz šipražja, nekoliko ljudi posegne za puškama. Dva prijatelja zauzdaju svoje kobile tik ispred jahača.

— Dobro večer, gospodo! — pozdravi ih Dick i skine šešir. — Budite bez brige, spustite oružje. Gospoda su iz policije, koliko vidimo, a policajcima nećemo učiniti ništa nažao.

— Pa što želite vas dvojica? — nevoljko zapita gromki glas.

— Čuli smo pucnjavu u šumi pa smo se pobojali da su se opet pojavili oni prokleti ljudi s kapuljačama. Zbog toga smo se obradovali kad smo ugledali vas.

— Čuj, čuj! — nasmije se onaj bas. — Pa zar se vi bojite ljudi s kapuljačama?

— Na što mislite? — uvrijedeno će Bud. — Pa mi smo ipak »junaci Zapada«.

— Upravo tako! — potvrdi Dick. — Mislili smo da ćemo moći nekome priskočiti u pomoć. Trebalo bi da vidite kako bismo sredili ljude s kapuljačama kad bismo kojom srećom naišli na njih.

— Ne, nema ih u blizini — naceri se govornik dvojici prijatelja. — Upravo smo imali mali okršaj s njima i svi su poginuli.

— To je doista lijepo — odlanulo je Budu.

— Prema tome, protiv ljudi s kapuljačama se više nećete morati boriti. No kažite mi jeste li možda negdje susreli Old Thunderhanda?

— Pa on jaše s nama! — odmah će Bud.

— Do vraga... pa to je zanimljivo. A vi?

— Kakvo pitanje! Naravno, mi jašemo s njim.

Govornik uniformiranih prezirno odmahne. Njegovi su ljudi u međuvremenu okružili dvojicu došljaka da im ne bi izmakla nijedna riječ.

— Razišli smo se jer nam se više nije svidjelo njegovo društvo — doduše Bud shvativši pitanje. — Nije nimalo ugodno jahati s Old Thunderandom!

— Da, radije smo se oprostili s Old Thunderandom — dopu-

ni Dick Buda. — Odjahao je prema masivu Mount Manito-ua. Tamo navodno postoji neko jezero koje se zove Mjesečeva voda. Svakako želi onamo.

— Dakle ipak! — otme se vodi crvenih haljetaka.

— Želite li nešto od Old Thunderhanda?

— Da, moramo mu nešto reći.

— Nadam se da ćete ga pronaći. Možda biste i nama mogli pomoći — pristojno će Dick. — Koji je najkraći put do Fort Richardsona?

— Zar ćete u Fort Richardson? Put je jednostavan: najprije desno uzbrdo, zatim ulijevo i nizbrdo, a onda samo ravno.

— Mnogo vam hvala, gospodine! Želimo vam da što prije pronađete Old Thunderhanda!

— I hoćemo, budite sigurni u to!

Jahači se opet svrstavaju. Bud i Dick pojašu naznačenim smjerom nadajući se da će tako stići u Fort Richardson. Kad ih više Bud i Dick nisu mogli čuti, crveni haljeci zahvale vragu i svim njegovim saveznicima što su im nanijeli na put »junake Zapada«.

VII

Visoko gore, između vrhunaca plavih planina, u carstvu orlova, oblaci su se mogli gotovo dohvatiti.

Uz tiho zapljuskivanje moja su vesla uranjala u vodu. Plitki kanu, u kojem sam veslao, bio je usmjeren prema otocima s gustim raslinjem što su se dizali iz duboke plave vode. Mjesečeva voda!

Silazeći s vrhova, jednoga sam dana duboko ispod sebe ugledao srebrnkasti polumje-

sec jezera. Sakriven između krševitih stijena, dalekozorom sam pretražio jezero i njegove otoke. Zar doista tamo dolje živi tajnovito indijansko pleme?

A onda smo se vranac i ja spustili u dolinu. U neku sam usjeklinu sakrio Pegaza i pobri-
nuo se za vodu i hranu. U tru-
lom deblu pronašao sam i ka-
nu. Bio je to siguran znak da je
barem jedan od otoka nasta-
njen. Tamo, dakle, žive ljudi!

Sad me je kanu nosio u susret
novim dogodovštinama. Htio
sam se nezapažen približiti oto-
cima. Zbog toga mi nije bilo žao
što se nebo već poslije podne
naoblačilo i počelo se smračiva-
ti. Kad je počelo kišiti, izvukao
sam kanu iz skloništa i zaves-
lao.

No ipak sam se malo prera-
ćunao. Nevrijeme je bilo žešće
nego što sam pretpostavio. Či-
nilo se da mi inače tako lijepa,
srebrnasta Mjesečeva voda, na-
mjerava onemogućiti prijevoz
jer su se pojavili divlji valovi i
morao sam uprijeti sve svoje
snage da bi kanu napredovao.
Valovi su ga neprestano dizali
poput ljuske od oraha. Bio sam
daleko od obale. Iz oblaka od-
jednom sijevne i iznad mene se
prolomi grmljavina.

Bio sam mokar do kože una-
toč kožnatoj odjeći, a mučio me
strah da bi me u svjetlu munje
mogao zapaziti koji sakriveni
promatrač.

Nakon četvrt sata grmljavina
i sijevanje popusti, a kiša za-
pljušti još žešće. Gotovo se slije-
vala s neba i na trenutak me
obuzme dojam da će mi oduzeti
dah.

Jezero se silno uzburkalo.
Moj kanu je skrenuo u jedan od

uskih kanala što je vodio u
unutrašnjost otočića.

Nitko se još nije pokazao. Iz-
vidnik bi me već davno otkrio,
pomislim. Moje je oružje za sva-
ki slučaj već bilo pripravno,
premda sam stigao s miroljubi-
vim namjerama. Ipak, nijedan
se Indijanac nije pokazao.

Kanal je nalikovao na zeleni
tunel. Od jedne obale do druge
širile su se iznad vode grane je-
la. Naravno, kiša je dopirala i
ovamo, naprosto se slijevala s
grana.

Zabezeknuo sam se ugledavši
kraj vodenoga kanala. Približa-
vao sam se malom, očito umjet-
nom izgrađenom bazenu.
Brzim zamasima vesla tjerao
sam kanu prema kolcu što je na
obali virio iz zemlje. Stanovnici
otoka očito su o njega privezi-
vali svoje čamce.

Odjednom se neka tamna sje-
na pojavi iz grana, cijelom se
svojom težinom baci na moj
vrat, svali me na dno kanua bi-
jesno pušući. Zaprepašten ugle-
dam sjajno zubalo pume, njezi-
ne zelenkaste, gladne oči krvo-
ločne zvijeri.

Zamahnem veslom i čamac
se odmah opasno nagne. Izvu-
čem nož iz pojasa i bacim se u
trenu.

Zapazim kako mi se rukav
obožio crveno od krvi, bol od
ujeda nisam osjetio. Opet sam
prekasno reagirao: gnjevno pu-
šući, mačka skoči na mene.

Udarim je nožem ukoso odoz-
do. Mačka je bila smrtno pogo-
dena. Izgubim ravnotežu i teško
dišući nađem se u kanalu.

Kad sam se izvukao na obalu
tek tada sam osjetio bol u rana-
ma što su mi ih zadali poput bo-
deža oštri pumini zubi.

Isteturam pod jele i padnem. Prije nego što sam se osvijestio vidio sam kao u magli crvenkastosmede prilike oko sebe, vidio sam njihova obojana lica i osjećao dodir njihovih ruku.

Posljednje što je moj mozak shvatio bilo je da me nose... da me nekamo nose...

* * *

Kad sam se probudio ležao sam u tami.

Polako sam se prisjećao pume; sada sam znao da sam kod Indijanaca, među ljudima koji žive na Mjesečevoj vodi.

Jesam li njihov zatočenik? Imao sam valjanih razloga za tu pretpostavku. Naposljetku, ovdje sam samo uljez, narušio sam njihov mir, htio sam prozreti njihovu tajnu.

Mekani mrak oko mene, koji mi je činio dobro, počeo se polagano rasvjetljivati. Učini mi da se nalazim u nekoj spilji: sa stijena je tiho kapala voda. Zatim zapazim šišmiše što su spavali viseći o stropu. Naposljetku pogledam u stranu: nisam bio sam! Neka stara Indijanka naborana lica čučala je malo po strani, pokraj vatre, povrh koje je visio kotao.

— Zar si se već probudio? — dopre do mojih ušiji glas starice kao iz velike daljine.

Kimnem. Opet osjetim bol i zapazim da mi je rame previjeno debelim povojem.

Indijanka je govorila dijalektom nalik na dijalekt Chippewaya. To me obraduje, jer ću se moći dobro sporazumijevati s njom.

— Ostani ležati, bolestan si — hrapavim glasom nastavi starica. — Moraš još nekoliko dana mirovati dok ti ne zacijele rane.

— Ali moram se vratiti k svojim ljudima — primijetim da bih naznačio kako nisam stigao sam. — Izostanem li predugo, početak će me tražiti.

— Stari otac je kazao da moraš mirovati — ustrajala je starica. — Sad ću ti pripremiti krepku juhu.

Imao sam dojam da je Indijanki prilično svejedno jesam li stigao sama ili još s nekim. Iz spilje vjerojatno ne smijem izići. No zasad nisam imao ni dovoljno snage za to, osjećao sam se iscrpljen.

Starica se opet posveti svom kotlu. Ogledam se po unutrašnjosti spilje: plamen je bacio sablasne sjene po stijenama, kaplje na njima su sjale poput dijamantata. Goruće cjepanice su pucketale, juha u kotlu je kipjela, a stalni jednoliki šum izvana nametao mi je zaključak da na polju još pada kiša.

Premda sam imao razloga za pretpostavku da nisam u najzgodnijoj situaciji, nisam se mogao oteti čarima tog ugodaja: stara je vještica pokraj vatre privlačila moj pogled, na vlastito čuđenje, osjećao sam se ugodno, zaštićeno.

No tada se sjetim vranca, koji očito već satima čeka svojega gospodara u onoj usjeklini u stijeni pokraj obale. Indijancima ću biti prepušten na milost i nemilost tek pošto se domognu mogega konja. Međutim, ne pode li mi za rukom da se pravodobno izvučem oдавде, neće mi preostati ništa drugo nego da Indijance upozorim na vranca.

Upravo sam razmišljao o tom za mene tako važnom pitanju, kadli se smrači ulaz u spilju i polavi se neki visoki i mišićavi

Indijanac, s kojega se cijedila kiša

Imao je punu crno-plavu kosu. Pogled njegovih tamnih očiju počivao je na meni kao da od mene čeka odgovor na mnoga pitanja što ga zanimaju.

— Ja sam Iwona Kava, poglavica otočih Indijanaca.

Pošto se predstavio, izraz njegova lica postane znatiželjnim. Zar da se i ja predstavim? Smatrao sam korisnijim da to ne uradim već da se predstavim kao obični lovac na stupice, koji je u potrazi za plijenom slučajno dospio na jezero.

— Zovem se Smith — odgovorim stoga. — Moj šator se nalazi dolje, u dolini. Zašto ste me zarobili?

Pogled poglavice se smrači. Zar sam počinio grešku?

— Ti, dakle, pripadaš onim ljudima koji okrivljuju moju braću da su ubili kauboja?

Zaprepastim se. Doista nisam tako mislio. Moram odmah poglavici objasniti zabludu.

— Nipošto, poglavice! — naglasim stoga. — Stigao sam ovdam da bih te upozorio. Ljudi s kapuljačama su naumili napasti tvoje pleme i opljačkati ga.

Poglavica se nadmoćno nasmiješi.

— Tvoje upozorenje je suviše. Budući da nitko ne pozna dolinu Mjesečeve vode, ljudi s kapuljačama neće nas pronaći. Nijedan stranac, koji je ikad dospio na ovaj otok, nije mogao prenijeti nikakvu vijest oдавде.

Zvučalo je to poput prijatne. Upravo sam htio odgovoriti na to, kadli se napolju, ispred ulaza u spilju, začuje žamor glasa. Iwona Kava se okrene od me-

ne da bi sradio onu zbrku napolju, kadli starica zaprepašteno krikne a poglavica ustukne.

Neko golemo, crno tijelo ispu- ni ulaz i radosno njištanje odjekne unutrašnjošću spilje.

— Pegaze! — uskliknem radosno iznenađen.

Moj je vranac, bogzna kako, sam pronašao put do svojega gospodara! Najvjerojatnije je pregazio jezero. Pošto se stre- siao, starica je počela jadikovati jer je na nju pala prava kiša kapljica.

Lakim koracima dopleše Pa- gaz do mog ležaja, zaništi i udari repom. Ispružim ruku za uzdom i povučem njegovu plemenitu glavu k sebi, zatim ga pomilujem po grivi.

Poglavica se prvi oporavio od iznenađenja.

— Sjajna životinja! Jašeš li je dugo? — upita zadivljen.

— Mnoge smo milje prevalili zajedno, podijelili radost i tugu.

Poglavica opet kimne. Činilo se da mu se moj odgovor svidio.

— Konja valja dobro istrljati, a vjerojatno je već i gladan. Tu, u spilji, nema dovoljno mjesta, ali konja ćemo smjestiti nedaleko oдавде.

— Životinja će ostati samo po- kraj mene — objasnim mu za- pazivši svoju prednost. — I sam si vidio kako je požurio za mnom i pronašao me. Naviknut sam na njega i neće me smetati u spilji. Vjerujem da se ni stari- ca neće protiviti tomu. To je po- slušna, mirna životinja.

— Vrlo mirna — reče starica pokušavajući se osušiti.

— Neka onda bude tako — pristane poglavica. — Vranac može ostati pokraj tebe. Vjeru- jem da je poslušan, ali ne vjeru- jem da se ti zoveš Smith. No o

tome ćemo poslije. Sad se od-
mori i budi bez brige. Čini mi se
da ne pripadaš među zle ljude
iz doline.

Fini smiješak zatitra na usna-
ma Iowa Kave. Udalji se pošto
je još jednom zadivljeno pogle-
dao konja. Ostao sam s vran-
cem i staricom.

Pegaz lizne moje ruke i do-
pusti da ga potapšem. Naša je
zajednička radost bila prekinu-
ta tek kad mi je starica donijela
zdjelu punu juhe.

Međutim, moje se dobro ras-
položenje pomutile kad je neko-
liko naoružanih Indijanaca uš-
lo u spilju i počelo se vrzmati
oko mogega konja. Pegaz se
stao propinjati, rzati, udarati
kopitima oko sebe. Indijanci su
se povukli, no pri tome su nešto
prijeteći mrmljali.

Iskoristim trenutak zbrke i
privučem k sebi pojas s oruž-
jem što se našao blizu ležaja.

— Ostavite oružje, gospodine
Thunderhand! — oglasi se neki
zvučni glas iza mene. — Znate
kao i ja da tko se maća laća, od
maća i pogiba!

Izenađeno se okrenem. Su-
deći prema glasu, očekivao sam
da ću ugledati snažnoga, mla-
dog čovjeka, no utoliko sam se
više izenađio opazivši starca
kojemu se gusta kosa u prame-
novima spuštala preko ramena.
Prema mojoj procjeni, imao je
oko osamdeset godina. Nije
imao oružja, ali nije se, čini se,
ni najmanje bojao. Kretao se
neobično sigurno, a Indijanci
su se, čim se pojavio, sa straho-
poštovanjem odmakli u stranu.

— Ratnici će samo istrljati va-
šega konja, donijeti mu hrane,
gospodine Thunderhand — ob-
jasni starac. Tako je zapovjedio

poglavica. Dopustite im da to
urade. To je za vaše...

Iowa Kava uđe u spilju i pre-
kine starca. Njegov prijazni
smiješak je, čini se, samo po-
tvrđivao starčeve riječi.

Primijetim da me je Iowa Ka-
va prepoznao po mom vrancu:
njegov je opis bio poznat svima
na Zapadu. Ali što sad? Hoće li
sa mnom postupati kao s prija-
teljem ili kao s neprijateljem?

— — Dobro nam došli! — re-
če starac. — Naš ste gost! Pono-
simo se time što vas možemo
ugostiti u našim skromnim ša-
torima.

Nehotice posegnem za starče-
vom rukom, no on je, čini se, još
zapažao sumnju na mom licu.

— Ovdje me zovu, Father Pa-
ix', Otac Mira.

Njegov sam naglasak zapazio
već pri prvim riječima, no sad
sam bio potpuno siguran.

— Jeste li Francuz? — zapi-
tam izenađeno.

— Jest. Znate li francuski?

— Poznajem ga i volim. Potje-
čem iz Austrije.

— I ja poznajem i cijenim va-
šu lijepu domovinu.

Nazočni očito nisu razumjeli
naše posljednje riječi, izgovore-
ne na francuskom jeziku.

— Zahvaljujem vam, crveni
ljudi — rekoh okrenuvši se svi-
ma. — Prihvaćam vaše gosto-
ljublje. Morate znati da će moja
puška progovoriti s vašim uko-
liko netko napadne otok.

Dobri se ljudi obraduju i sta-
nu klicati tako da se Pegaz up-
lašio. Iowa Kava, također silno
radostan, reče:

— Popušit ćemo lulu pobra-
timstva!

Lula pobratimstva — to mi je
upravo bilo potrebno. Obećava-

la mi je ne samo apsolutnu sigurnost već i da će otočni Indijanci ubuduće biti moji saveznici i prijatelji.

Iowa Kava skine svoju lulu s vratima. Imala je gotovo trideset centimetara dugački, umjetnički izrezbaren držak, zatim kratku glavu u jednostavnom obliku lijevka.

— Veliki Duh neka bude svjedok našem savezu — započne Iowa Kava pošto je pripalio lulu. — Old Thunderhand neka odsad bude jedan od našega plemena i krov naših koliba neka bude i njegov. Svoju ćemo sol podijeliti s njim, a on će nam dati svoje soli. Naše će puške govoriti za njega, a njegova će poznata puška kositi naše neprijatelje. Neka vjetar raznese dim naše lule na sjever i na jug, na istok i na zapad, posvuda gdje je Veliki Duh stvorio zemlju i vodu!

Poglavica povuče dim iz lule, a onda je pruži meni. Poslužim se kalumetom na isti način, zatim ga dodam Fatheru Paixu.

— Veliki Duh, koji vidi naša djela i postupke gdje god mi bili, neka bude svjedok našega saveza — reče svečano i ispuhne dim preda se.

Lula zakola krugom. Visoki plamen vatre treperio je i osvijetljivao zadovoljna lica. Napolju je rominjala kiša, a unutrašnjost spilje ispunila se aromatičnim mirisom duhana.

Taj me obred ipak malo iscrpio. Indijanci su se obzirno povukli i ja opet legnem. Prijatelj Pegaz stajao je blizu i promatrao me vjernim konjskim očima. Nije imao dar govora, no razumjeli smo se i tako...

Sutradan sam već od ranoga jutra nestrpljivo čekao posjet Fathera Paixa. Stigao je oko podneva da bi pregledao moje rane. Poput većine redovnika, i on se razumio u liječenje.

— Ako želite, mogli biste poslije podne malo na sunce — reče on. — Kiša je prestala, a žega nije velika, pa biste mogli pokušati.

— Rado ću izaći, Father Paix — pristanem sa smješkom. — Drago mi je što ste zadovoljni s mojim stanjem.

Otac kimne i toplo me pogleda. No ja sam mislio na opasnost što je njemu, kao i otočnim Indijancima, prijetila od ljudi s kapuljačama. O tome sam se porazgovorio s Fatherom Paixom, pa naposljetku zaključim:

— Želio bih Iowu Kavu još jednom zamoliti da ozbiljno shvati moje upozorenje.

— Budite uvjereni da će ga uzeti ozbiljno! Već od jučer se na cijeloj obali jezera nalaze promatrači koji će nam pravodobno dojaviti približavanje neprijatelja. Iowa Kawa je inteligentan čovjek. Sigurno je da će izdati sva potrebna naređenja.

— A vi? — zapitam.

— Nisam ratnik — ozbiljno objasni Father Paix. — Poslije upornog rada naposljetku sam uspio objasniti otočnim Indijancima, među kojima je prije često postojalo neprijateljstvo, da je osrednji mir mnogo bolji od slavne bitke. Otada je prošlo mnogo godina. Otočni su se Indijanci počeli zanimati za rad i mir. Odustali su od ratova i čak su se obogatili za pojmove Indijanaca. No svijet izvan tih otoka je zao. Zbog toga sam uvijek nastojao spriječiti nepotreban do-

dir Indijanaca s vanjskim svijetom. Iskusni ste zapadnjak, Old Thunderhande, i sigurno ste se uvijek trudili da sebi zametete trag, ali ni ljudi s kapuljačama nisu pali na glavu. Bojim se da će pronaći naš otok. A onda će moj mali svijet mira zacijelo propasti...

Poslije dva dana brižljive njege osjećao sam se toliko osnaženim da sam mogao izaći iz spilje. Međutim, kad sam pošao da razgledam otok i indijansko selo, ustanovio sam da sam slab na nogama.

Ispred spilje nalazio se trg okružen uredno građenim kolibama od gline.

Kako je to u Indijanaca već uobičajeno, pola obiteljskog života odvijalo se ispred koliba. Promatrao sam žene kako pripremaju kruh od gnječenoga zita, vidio sam ratnike kako čiste svoje oružje i djecu što provode vrijeme zabavljajući se svim mogućim igrama. U sredini trga neka je starica neprestano podržavala vatru, oko koje su se obično održavala savjetovanja najstarijih ljudi u selu.

Na moju želju odvedu me k Iowi Kavi. Ali nije ga bilo i tek će se pred večer vratiti s nekoga izviđačkog pohoda. Prema tome, imao sam mnogo vremena i namjeravao sam ga iskoristiti. Pri kratkoj šetnji otokom namjeravao sam pogledati postavljene straže da provjerim poduzete mjere i, u slučaju potrebe, savjetujem što valja uraditi.

Od nekog sam Indijanca saznao da se stražarsko mjesto nalazi na vrhu stijene koja je nadsvodivla moju spilju. Bila je nešto viša od vrhova okolnih stabala i pružala je izvrstan vidik.

Za pola sata stigao sam na vrh.

Odavde sam vidio cijeli otok eliptičnog oblika. Dobro se vidjelo i šest drugih otoka, od kojih je najveći također bio nastanjen Indijancima. Na svim je otocima bilo gustog raslinja. Prema istoku i zapadu otoke je okruživala Mjesečeva voda, koje se plavi srp gubio u pomalo ljubičastoj maglici.

Sjeverna i južna obala bile su razmjerno blizu. Daleko na sjeveru dizao se hrbat snijegom pokrivenoga i oblacima okruženog Mount Manitoua, čiji je vrh odražavao zaslepljujuće svjetlo sunca.

Sklopim oči pred tom ljepotom, kadli iza sebe začujem neki glas:

— Zar Old Thunderhand dolazi promatrati neprijatelje? Nisu više daleko. Vidiš li onaj dim na obali? Peku neku životinju da bi se najeli. Neka se sami ispeku na ražnju!

Tu je želju izrekao Iowa Kava.

— Zar je Iowa Kava ovdje? — iznenadio sam se.

— Okolna je šuma dobila mnoge oči. Ipak, par oštih očiju više ne može naškoditi crvenim ljudima.

— Imaš pravo, Iowa Kava. I ja sam zbog toga ovdje. Imam uza se i daljinsko oko, kojim mogu sasvim približiti onu obalu.

Izvadim dalekozor iz kutije i usmjerim ga na mjesto što ga je označio Iowa Kava. Krošnje su tamo bile preguste da bi se išta moglo razabrati, no dim se dobro vidio.

— Poznajem tu stvar — reče Iowa Kava ne skidajući pogleda s dalekozora. — Father Paix također posjeduje takvo daljinsko oko. Mogu li pogledati?

— Svakako!

Pružim poglavici dalekozor. On ga usmjeri u dim na drugoj obali i zadovoljno nešto progunda.

— Tvoje daljinsko oko je dobro — reče zatim. — Bolje je od onoga što ga ima Father Paix, vidi se oštrije. Ipak kroz krošnje se ne vidi.

— Naravno, poglavice. Zbog toga bi bilo dobro kad bismo pošli na onu obalu i sami je razgledali.

— Naši su izviđači zaposjeli obalu, no ipak bi bilo dobro znati s koliko protivnika imamo posla.

— Ako nemaš ništa protiv, ja bih otišao onamo.

— I ja ću s tobom.

Udaljismo se da bismo se pripremili za izviđanje na koje ćemo poći tek uvečer.

Kad sam ušao u spilju, dočekao me, na moje iznenađenje, Father Paix.

— Očito ste razgledali otok?

— zapita me.

— Tako je, oče. Bio sam s poglavicom na stijeni.

Father Paix se nasmiješi.

— Kad ste već bili gore, zacijelo nećete imati ništa protiv ako vas sad povedem u dubinu. Odozgo se vidi koješta, ali ne sve. A upravo bih vam pokazao nešto što inače nitko neće vidjeti. Znam da ste častan čovjek, koji to neće iskoristiti. Tada će mi biti lakše pri duši... Nitko ne može znati što će nam donijeti sljedeći dani...

— Poći ću s vama, Father Paix. Je li daleko?

— Do najbližih stvari put je često najdulji — tiho će Father Paix.

Dvostruki smisao njegovih riječi shvatio sam tek kad je pri-

šao k ležaju i dotakao određeno mjesto na stijeni, našto se u stijeni razjapio otvor dovoljno velik da kroz njega prođe čovjek.

Zapazio je iznenađeni izraz mogega lica i nasmijuljio se.

— Evo, vidite da imam pravo. A vi ste danima spavali pred tim otvorom i ništa niste opazili.

Ne čekajući odgovora, upali jednu od baklji što su se nalazile pokraj otvora.

Zapahne nas težak zrak. Premda je napolju bio dan, ovdje, u mraku, činilo se da je sve prepuno tajni. Slijedeći FATHERA PAIXA, gotovo sam osjećao tjeskobu.

Njegova bijela kosa pretvorila se u svjetlu baklje u plamenu krunu. Kad se hodnik nešto proširio, naši su koraci muklo odjekivali. Ubrzo stignemo na kraj hodnika: ondje se ispred nas ispriječio zid od glinene opeke.

— Vidite li ovu opeku ovdje — objasni duhovnik i pokaže jednu opeku što je malo izvirivala iz zida. — Pritisnite je na lijevom donjem kraju, Old Thunderhande, kad se vrata otvore, a na desnom kad treba da se zatvore!

Točno sam upamtio opeku, zatim kimnem.

Svećenik pokrene mehanizam: začuje se neko muklo kotrljanje. Jedan dio zida od opeka pomakne se unatrag.

— Tu smo — reče Father Paix i podigne baklju. — To je blago otočnih Indijanaca. Ljudi s kapuljačama ga očito žele oteti.

Prizor me iznenadio, pa čak i zaprepastio.

Spilja u kojoj smo se nalazili nije baš bila velika. Ipak, isko-

pavanje te spilje stajalo je možda neopisivog truda. U prostori-
ji sam vidio vrećice sa zlatnom
prašinom i grumenjem, nasla-
gane u kutovima, pa cijela brda
raznih krzna životinja. Sve ovo
nipošto nije bilo beznačajno,
premda možda nije bilo tako vi-
sokovrijedno kao što je zamiš-
ljao Corbett.

U prednjem dijelu prostorije
visilo je veliko, jednostavno
drveno raspelo, što ga je vjero-
jatno izrezbario Father Paix.

— Sve što vidite ovdje, Old
Thunderhande — objasni mi
otac — izradile su vrijedne ru-
ke. U znaku onoga križa nekoć
sam crvenim ljudima propovije-
dao mir, a mir im je donio bla-
gostanje. I zbog toga je taj križ,
premda je to samo simbol, naj-
veće blago što ga posjeduju sta-
novnici otoka. Što god se dogo-
dilo, Old Thunderhande, nije-
dan razbojnik ne smije ući u tu
prostoriju!

Otac me pogleda gotovo mo-
lećivo, kao da od mene očekuje
obećanje da ću mu pomoći.

— Father Paix — rekoh dir-
nuto — ako otok čak i padne u
ruke neprijateljima i ako oni za-
vladaju njime, vi ste u srcu sva-
koga Indijanca iskopali rupu
poput ove ovdje, što je ne može
osvojiti nikakav Jack Corbett.

Sunce je već zašlo iza gustih
krošnji šume kad sam, u dogo-
voreni sat, stigao na vez kanua.

Iowa Kava me već čekao.
Imao je uza se izvrsnu pušku s
nekoliko metaka, a lice je pre-
mazao čađu da bi ga teže otkrili
u tami.

— Kanu je spreman — po-
zdravi me poglavica i pokaže

vitki čamac što se ljuljao na va-
lovima.

Kimnem i udem. Snažnim za-
masima vesla Iowa Kava potje-
ra kanu po lagano namreška-
noj površini.

— Moramo ploviti duž obale
— reče Iowa Kava. — Bit će, do-
duše, duže, ali mnogo sigurnije.
Tek oko ponoći bit ćemo kraj
vatre onih bijelaca.

Izišli smo iz kanala što je vo-
dio do veza u unutrašnjosti oto-
ka i potjeramo kanu Mjeseče-
vom vodom.

Između otoka nismo morali
biti osobito oprezni. Stanovnike
susjednog otoka ljudi Iowe Ka-
ve upoznali su s prijetećom
opasnošću. Promatrači su po-
znawali kanu poglavice i pro-
pustili su nas. Samo sam jed-
nom zapazio kako se u sve ve-
ćem sumraku među lišćem jed-
noga grma pojavila tamnosme-
đa ruka i domahnula nam.

Sumrak se u nekoliko minuta
zgusnuo u potpunu tamu.

Za dva sata stigismo na želje-
no mjesto. Dalje ćemo pješice.
Iowa Kava je ondje postavio
jednog promatrača. On spretno
sakrije kanu u šuplje deblo što
je poput cijevi stršio iz vode.

Kad smo se zaputili prema
unutrašnjosti, odjednom se
pred nama pojavi Indijanc.

— Medvjede Oko — zadovolj-
no će Iowa Kava. — Je li moj
brat zapazio što osobito? Zar bi-
jelci još sjede pokraj vatre?

Medvjede Oko se oprezno og-
leda i prošapće:

— Medvjede Oko je vidjelo
dva puta po deset ljudi u crve-
nim haljecima kako leže oko
vatre.

— U crvenim haljecima? —

zapišam iznenađeno. — Pa to onda nisu ljudi s kapuljačama. To su nam prijatelji, kanadska policija!

— Sami moramo vidjeti tko je to — odlučno će Iowa Kava. — Neka se Medvjede Oko vrati na svoje mjesto. Old Thunderhand i Iowa će ga slijediti.

U troje krenemo prema mjestu gdje je bio logor bijelaca. Jesu li to prijatelji ili neprijatelji? Saznat ćemo to za otprilike jedan sat. Ljudi iz Fort Richardsona bili su nam dobrodošla pomoć u borbi protiv ljudi s kapuljačama.

Za desetak minuta ratnik je postao mnogo oprezniji. Znakom nam je stavio na znanje neka izbjegavamo svaki šum, a to nije osobito jednostavno u gustom šumi, u kojoj se jedva vidio prst preda očima.

— Postavili su straže — došapne Medvjede Oko i legne potrbuške na tlo. Povelili smo se za njegovim primjerom. Oprezno smo puzali prema vatri. U obližnjem se grmlju nešto sumnjivo pomakne. Medvjede Oko spretno se izmakne u stranu. Čini se da je poznavao sva mjesta na koja su postavili straže. Zatim oprežno razmakne grane gustoga grma. Sad je pred nama pucao pogled na logor.

Dvadesetak ljudi logorovalo je u slikovitoj skupini. Konje su ostavili na rubu proplanka, a sami su se uvukli u pokrivače i legli pokraj vatre. Gotovo svi su spavali. Samo je nekolicina sjedila kraj vatre i pregledavala svoje oružje.

Da, bili su to Kanadani. Prema tome, naše su bojazni bile neopravdane. Čekali smo neko vrijeme, ali nijedan od njih nije

progovorio ni riječi. Jedinicu smo vidjeli tako jasno da ni poglavica ni ja nismo posumnjali.

— Tih se ljudi ne moramo bojati — rekoh, ustanem i krenem u pratnji Indijanaca prema logorskoj vatri.

Naš je dolazak djelovao poput bombe. Čim smo ušli u krug svjetla vatre, čovjek koji nas je prvi zapazio podigne pušku i skoči sa svojega mjesta.

— Dobra večer, momci! — pozdravim prijazno. — Tko je ovdje zapovjednik? Mogu li porazgovarati s njim?

— Bijelac i dva Indijanca... prokletstvo, što želite? — začujem nepovjerljivo protupitanje.

— Rekao sam: želio bih porazgovarati s čovjekom koji zapovijeda ovom jedinicom!

Čini se da je momak s kojim sam razgovarao zbilja shvaćao sporo.

— Probudit ću ga! — reče gotovo nerazumljivo, pride spavačima i jednoga od njih povuče prilično bezobzirno za ruku.

— Do vraga, probudi se, Johnny! — Probudeni naglo ustane, prođe rukom kroz kosu i zaprepašteno pogleda nas trojicu.

— Prokletstvo... Indijanci! Tko ste vi? Što želite ovdje?

— Žao nam je što smetamo — rekoh. — Bili smo u izvidanju i vidjeli smo crvene uniforme.

— I? Zar još nijednu dosad niste vidjeli? Zar zbog toga budite moje momke?

Nešto mi se na tom čovjeku nije svidjelo. Prema svom vladanju nije nalikovao na poručnika kanadske policije već prije na nekog grubijana. Istina, naš je razgovor probudio i druge ljude, no to je bilo ponajprije

zbog bezobrazno bučnog tona poručnika.

— Umirite se! — rekoh mu zbog toga. — Pred sobom imate slobodne ljude.

— Tko ste vi? — zapita mladi oficir.

— Zovu me Old Thunderhand.

U trenu su svi bili na nogama, kao da je među njih udario grom, i okružili nas s povcima čuđenja, u koje se umiješa i smijeh. Čovjek s kojim sam razgovarao šuteći je zurio u mene, zatim mu se lice razvuče u podrugljivo cerekanje, udari se po bedrima i zagrmi s bučnim smijehom:

— To je najveća šala što sam je ikad čuo, momci! Čovječe, pa onda ste stigli na pravu adresu! Hajde, mladići, šćepajte ga zajedno sa ta dva crvenokošca! Ne dajte im da pobjegnu! Šef će uživati u tome!

Naravno, sad sam spoznao da smo žrtve podmukle varke. Ti ljudi nisu crveni haljeci. Tko zna na koji su zločinački način pribavili te uniforme! To su razbojnici Jacka Corbetta!

— Iowa Kava, Medvjede Oko! Prevarili su nas, to su banditi! — doviknem Indijancima koji su čudeći se pogledavali tobožnjega poručnika.

Istodobno trgnem revolver, u skoku se nađem ispred poručnika i dohvatim ga za ovratnik. Momak osjeti hladnu cijev oružja na prsima i odmah podigne ruke.

— Odmaknite se! — doviknem razbojnicima koji su gnjevno gundali. — Učini li netko nešto sumnjivo, vaš će vođa umrijeti! Gurao sam ga ispred sebe.

Grlatom su »poručniku« kle-

cala koljena. Oba Indijanca odmah shvate situaciju i izvuku revolvere.

— Ruke uvis! — zapovjedi Iowa Kava.

— Ne pucajte! vikne poručnik i opsuje.

Gurnem tobožnjeg poručnika ispred sebe u grmlje. Iowa Kava i Medvjede Oko su mi pokrivali leđa. Nitko još nije zapucao. Odmah začujem i brzo disanje Indijanaca iza sebe: sad sam znao da smo imali sreću.

— Brzo, u čamac! — rekoh poglavici.

— Slijedit će nas — reče Medvjede Oko. — Cijeli su dan gradili splavi.

U međuvremenu razbojnici su se oporavili od straha. Pojurili su za nama da nam otmu zarobljenika. Naravno, to im se nije moglo posrećiti jer su se bez ikakvog plana prihvatili posla. Unatoč otporu »poručnika«, kojemu sam rupcem začepio usta, stigismo do kanua, u kojem će sad morati ploviti četiri čovjeka.

Čamac je zbog toga zagazio prilično duboko, pa je bilo teško upravljati njime. Ali morali smo uspjeti. Snažnim ga zamasima vesla izvedemo u tamu jezera, pa skrenemo u još dublji mrak ispod krošnji uz obalu.

Žamor zbunjenih glasova, što se sa svakim zamahom vesla sve više udaljavao, ukazivao nam je da banditi nisu odustali od potjere.

— Onda, gospodine, što kažete sad? — zapitam zarobljenika.

— Neka vas vrag odnese, vas i Indijance!

— Priznajete, dakle, da ste došli zbog otočnih Indijanaca?

— Ne priznajem ništa! Radite

što hoćete! Sutra u ovo doba bit ću slobodan!

Jedva smo spriječili razbojnika da se ne baci u jezero. Očito bi rado pokušao otplivati, no mi mu nismo dopustili noćno kupanje.

Ulaz u kanal pojavio se prije nego što sam pretpostavljao. Sad sam smatrao da našem zarobljeniku treba krpom povezati oči.

Kad smo stigli na vez, na zapovijed poglavice, Medvjede Oko požuri k drvetu za davanje znaka uzbune: bilo je to išupljeno deblo, obješeno na drvenom postolju. Kroz noć odjeknu udarci kojima je Medvjede Oko pozvalo svoje suplemenike na borbu.

Odvodem zarobljenika u našu spilju, svežem ga pa izvedem konja. Sad će mi očito biti potreban, jer je već i iznad spilje odjeknuo znak za uzbunu. Onaj Indijanac gore očito je zapazio vatreni znak izvidnika na drugoj obali. To je značilo da su zarobljenici gurnuli svoje splavi u vodu u namjeri da napadnu otok.

Naši znakovi za uzbunu obavijestili su i pleme na susjednom otoku o opasnosti. Iowa Kava je osobno nadgledao raspodjelu municije. Ratnici se udalje s trga i nečujno nestanu u mraku da bi svaki zauzeo svoje mjesto u guštari. Ugase i vatru na trgu, koja je inače stalno gorjela. Svaki je znao što mu je činiti i gdje može očekivati neprijatelja. Žene i djecu su stariji ratnici odveli u unutrašnjost otoka.

I poglavica sad dovede svojega konja pa uzjahasmo i on

zviždukom potjera svojega konja.

— Dolaze — promrsi poglavica kroz zube i pokaže tri splavi što su se približavale otoku.

— Stići će za nekoliko minuta — reko.

— Neće dospjeti tako daleko — objasni Iowa Kava. — Čim se nađu između otoka, zasut će ih kiša metaka.

— Zar ćete ih poubijati?

— Zavrijedili bi to. Međutim, Father Paix nas je zamolio da im poštedimo živote.

Zadovoljno kimnem. Bilo mi je drago što je ocu uspjelo odgovoriti Indijance da tako razmišljaju.

Preko, sa splavi, odjekne prvi hitac. Sa susjednog otoka začujemo krik ranjenika. Indijanci susjednog otoka gnjevnim su urlanjem odgovorili na pogodak.

Odmah zatim s obiju strana sjevnu plamičci s cijevi oružja. Dok nam je vjetar donosio miris baruta, ljudi s kapuljačama su zadovoljno pokušali provesti splavi kroz tjesnac i stići na naš otok.

Ludosti! No bijes je očito zaslijepio razbojnike. Zaplovili su ravno u vatru naših ljudi. Posvuda je odjekivalo praskanje pušaka, bolni krikovi ranjenih. Da je u glavama razbojnika palucala samo iskra razuma, okrenuli bi se i potražili spas u bijegu.

— Okreću se! — oduševljeno poviče Iowa Kava.

Napad je, čini se, bio odbijen. Ljudi s kapuljačama su se zasilili borbe. Odustali su od svojega nauma...

Ipak, i naši su saveznici počinili grešku.

Njihova je vatra presjekla put razbojnicima, i oni su se našli u stupici. Sad više nisu mogli pobjeći. Za njih je postojao samo jedan put: zaveslati naprijed i unatoč svemu napasti otok.

Ponovo zapraskaju puške. I razbojnici su očajnički pucali. Ležali su na splavima da bi bili što manji cilj i veslima pokušavali privesti splavi k obali.

— Zatraži od njih da se predaju — savjetujem poglavici.

— Trenutak je povoljan. Ima ih još samo desetak, a i umorni su od borbe. Očito ne žele poginuti. No ti bolje razumiješ njihov jezik od mene — doda poglavica.

— Onda daj svojim ljudima znak da obustave vatru.

Iowa Kava stavi na usta dlanove u obliku lijevka i oglasi se zavijenjam prerijskoga vuka. Indijanci na oba otoka obustave vatru.

— Hej, momci! — doviknem ljudima na splavima. — Govori vam Old Thunderhand! Bacite oružje u vodu i zaveslajte k obali. Obećavam vam da vas nećemo ubiti.

Neko je vrijeme vladala tišina, a onda začujemo proklinjanje i pogrde.

— Vrag neka vas nosi, Old Thunderhande! — dovikne jedan. — I ne pomišljamo na predaju!

— Zapucajte onda, prijatelji! — okrenem se k Indijancima.

Iowa Kava je samo na to čekao. Ponovo stane zavijati. Ljudi na splavi opet se bace potruške. Unatoč tomu, prvi pluton Indijanaca pogodi mnoge od njih.

— Prestanite! Obustavite vatru! — javi se opet onaj isti glas.

— U redu! — odgovorim mu kad se pucnjava stišala. — Bacite oružje u vodu!

Puške i revolveri polete u visokom luku i pljusnu u vodu.

— I noževe bacite! — naložim. — Pronađemo li oružje u koje-ga od vas, ne mogu mu zajamčiti život.

Mogao sam zamisliti uz koliko su gnjeva poslušali moja naređenja. Na moju su uputu prilazili polagano, splav po splav. Ljudi Iowa Kave su u međuvremenu primili potrebne zapovijedi od poglavice. Razbojnici su jedan po jedan morali sići s splavi, a onda bi ih Indijanci odmah pretražili i svezali.

Dok se to događalo, mnogi su kanui zaplovidi površinom jezera. Bili su to Indijanci sa susjednog otoka. Dolazili su da bi zajedno sa svojim suborcima proslavili pobjedu.

Među prvim se iskrca poglavica Orlovo Pero, požuri k Iowa Kavi i zagrlji ga.

— Pobijedili smo, brate! — radosno reče i srdačno se nasmije. — Naši su ljudi prošli gotovo bez ijedne ozljede.

— Iowa Kava se raduje s tobom — odgovori poglavica. — I moje je ratnike Veliki Duh pošteditio.

— Proslavit ćemo to tako da će pamtiti naša djeca, a i njihova! I zahvalimo Old Thunderhanu što je spriječio nepotrebno prolivanje krvi.

Kad su ljudi čuli da će se održati proslava, podigli su zaglušujuću buku. Uzjašem Pagaza i sa skupinom ratnika pođem na trg, kamo su doveli i zarobljenike.

— Sutra ćemo se pozabaviti tim ljudima — reče Iowa Kava.

— Danas ih ne želim više vidjeti. Danas ćemo se radovati, jesti i piti.

Poglavicama sam savjetovao da zarobljenike ne ostave bez nadzora. Oni su odmah odredili nekoliko stražara koji su ih odveli u šumu. Zarobljenici će ondje provesti noć vezani o stabla.

— U međuvremenu se pleme pripremilo za proslavu. Žene su donijele vrčeve s nekom vrstom piva od biljnih sokova, a i mnoge su životinje nastradale zbog naše pobjede. Ubrzo se posvuda raširio ugodan miris pečenog mesa.

Lule su zakolale naokolo, održavali su se govori. Oba su si plemena međusobno obećavala nepokolebljivu vjernost i bratstvo. Father Paix i ja morali smo dopustiti da nas počaste mnogim pohvalnicama.

Kad sam se vratio u spilju, šumilo mi je u glavi. Bio je mrak. Ne sluteći nikakvu opasnost, pipajući sam pošao k svome ležaju. Odjednom dobijem udarac po glavi! Kad sam opet došao k sebi, bilo mi je potrebno neko vrijeme da se snađem.

Tobožnji oficir se očito oslobodio, omamio staru Indijanku i svezao je, a onda promatrao kamo odvođe zarobljenike...

Zaprepašten spoznam da nije mogao odabrati bolji trenutak za svoj naum. Indijanci su gotovo svi bili opijeni. Sigurno je da su i stražari dobili svoj dio, tako da nijedan čovjek na otoku nije bio posve trijezan, izuzev razbojnika.

VIII

Upravo sam htio izaći iz spilje da podignem uzbunu, kadli među zarobljenicima nastane komušanje. Začuju se prigušen:

povici, zatim prasne revolverskih hitac.

— Zarobljenici su slobodni! — povičem glasno da probudim spavajuće Indijance.

Međutim, piće je učinilo svoje. Indijanci su doduše ustali no počeli su teturati naokolo u doista žalosnom stanju.

— Zarobljenici su pobjegli! — povičem još jednom želeći upozoriti Indijance na opasnu situaciju. No zarobljenici već su krenuli grmljem. I oružje su već pronašli i sad su se bacili na Indijance ne štedeći nikoga.

— Tjerajte ih prema obali, pa u jezero! — doviknem najbližim crvenim ratnicima.

Naposlijetku se ratnici počnu okupljati oko Iowe Kave i Orlovoga Pera i zajednički pružati otpor.

Razbojnici su postali svjesni opasnosti. Bilo ih je vrlo malo. Trebalo je da se probiju na put do splavi što je vodio pokraj spilje. Iskoristim svoju prednost i popnem se uzanim ljestvama da bih odozgo, iz sigurnog zaklona, mogao otvoriti vatru.

No još prije nego što sam zapucao, u sivilu dolazećeg svitanja pojavi se prilika Fathera Paixa, koji je očito smatrao da je spilja ugrožena. Kao i uvijek, bio je bez oružja. Žurio je podignutih ruku da zaštiti ulaz u spilju.

— Natrag, oče! — doviknem mu u strahu. No bilo je prekasno. Pogoden tanetom protivnika, pao je ispred spilje.

— Father Paix! — povičem. Nisam znao je li smrtno pogođen ili samo ranjen. Ležao je na tlu i nije se micao. Napadači pojure glavom bez obzira.

Brzo se spustim ljestvama i u

nekoliko skokova nadem se kraj FATHERA PAIXA. Bio je još živ, no njegov se život očito gasio. Pogledao me i licem mu preleti zadovoljan smiješak.

— Nisu ušli u kapelu — prošapta.

— Ne, bježe. Iowa Kava ih tjera k splavima.

Podignem starca na ruke i unesem ga u spilju.

— Upalite vatru, donio sam FATHERA PAIXA! — rekoh starici koju su u međuvremenu oslobodili. Dršćući od straha zavukla se iza ognjišta.

— Ne, nipošto... odvedite me dolje, u kapelu, Old Thunderhande! — zamoli me starac.

— Ako baš želite, neka bude tako.

Pritisnem opeku i otvorim vrata u zidu. Starica upali baklju i osvijetli nam put. Jedva sam osjećao starca na rukama. Kad su se otvorila i posljednja vrata pred zatvorenim prostorijom, smiješak preleti preko njegova lica.

— Tu smo — prošapta. — Položite me na tlo i upalite baklje na zidovima.

Dam znak Indijanki. Razumjela je riječi FATHERA PAIXA i ispunila mu želju. Začas postane svijetlo, sjena križa se pokaže na stijeni.

Klekнем pokraj oca i položim njegovu glavu na svoje koljeno.

Ne bi imalo nikakva smisla da ga u tom trenutku pokušam utješiti lažima. Znao je kako je s njim i čini se da je bio pripravan vedro dočekati svoj kraj.

— Svejedno je hoće li me zaboraviti moji Indijanci — reče otac. — Važno je da ne zaborave onoga o kojemu sam im toli-

ko pričao. Nisam im mogao mnogo dati. Starac sam, malo znam i ne poznajem posljednje tajne života. Mogao sam samo jedno: učiniti ih da se sa strahopoštovanjem poklone onome čija smo svi djeca, bez obzira na to jesmo li bijeli ili crveni, bez obzira kojim jezikom govorimo.

— Bili ste najbolji učitelj kojega su mogli imati — rekoh s uvjerenjem.

FATHER PAIX na to izdahne. Posljednje je riječi izrekao na francuskom i ja sam mu odgovorio na istom jeziku. Starica nije mogla razumjeti ni riječi, no ipak su joj se suze slile niz obraze.

— Mrtav je — rekoh joj. — Ugasi baklje i dođi. Ostavit ćemo ga ovdje. Pričekat ćemo dok se poglavica ne vrati iz borbe.

Šutke me posluša. S posljednjom bakljom krene prema izlazu kadli ude Iowa Kava. Djelovao je zabrinuto. Koša mu je pala preko oznojenoga čela. Kad je ugledao mrtvoga oca, pogled mu divlje zasja.

— Dao nam je loš savjet — procijedi kroz zube. — Morali smo ustrijeliti bijele nitkove. FATHER PAIX je bio dobar čovjek... možda najbolji među bijelcima, ali nije bio ratnik. Bljedoliki su nas opljačkali... lišili su nas njegova života. Znamo što nam je raditi. Svaku kaplju krvi što su je ljudi našega plemena morali večeras proliti, morat će vratiti desetorostruko. Smrt FATHERA PAIXA morat će platiti dvadeseterostruko.

Osvijetljen svjetlom baklje, stojeći kraj mrtvoga tijela, gnjevni je poglavica nalikovao na boga osвете.

Bio sam zaprepašten.

— Iowa Kava... pa ne misliš to valjda ozbiljno?

— Najozbiljnije. Father Paix je poštedito zle ljude i ta ga je greška stajala glave. Mi smo tu grešku platili mnogim ranjenicima. Da smo ih odmah poubijali, mogli smo sve to izbjeći. Sad ćemo u borbu protiv bijelih zločinaca. Ljude s kapuljačama ćemo uništiti. Neće više optužiti za ubojstvo nijednoga nedužnog Indijanca.

— Što namjeravaš, poglavico? — zapitam ga prišavši mu. — I što se dogodilo s ljudima koji su večeras napali obok?

Obuzme me neka zla slutanja.

— Pobjegli su na splavima, jer je to želio Father Paix. Ali nema ih mnogo. Ranjenike su naprosto ostavili.

— A što ste vi s njima uradili?

— Ubili smo ih.

Ustuknem zaprepašteno, no poglavica to, čini se, nije opazio. Sasvim su ga obuzela njegova razmišljanja o osveti.

— Pozvat ćemo u borbu i ljude iz prijateljskih plemena — reče odlučno. — Zajednički ćemo kazniti ljude s kapuljačama.

— Ne smijete to uraditi, Iowa Kava — pokušao sam ga dovesti ka razumu. — U tu svrhu postoja policija i sudovi.

Iowa Kava se gorko nasmije.

— Kad je naš čovjek naišao na pravdu pred kojim od takvih sudova? Zar nas je policija ove noći možda zaštitila? Naprotiv, ljudi s kapuljačama su upotrijebili crvene haljetke da bi te prevarili, Old Thunderhande.

Što da mu na to odgovorim, kako da mu objasnim tu nesretnu okolnost?

— Iskopat ćemo ratnu sjekiru, Old Thunderhande, Dovol-

jno je dugo počivala u zemlji. Bijelci vjeruju da se crveni čovjek zavukao u planine, ali on nije mrtav. Živi još, i u tisućama će se njihovi jahači spustiti u ravnice da bi obranili svoja prava.

— Iowa Kava, naumio si nešto grozno — prigovorim poglavici. — Želiš li obraniti prava Indijanaca i osvetiti smrt oca?

— Svakako — odlučno uzvraća poglavica.

— Ona ne smiješ uraditi ono što Father Paix nipošto ne bi odobrio dok je još bio živ.

Poglavica još jednom pogleda mrtvaca, zatim se šuteći okrene k stubama.

Glavom su mi grozničavo brzale misli. Prepad ljudi s kapuljačama je, čini se, izazvao nešto grozno. Što da radim, kako da spriječim strašni naum Iowe Kave?

Iz razmišljanja me prene bubnjanje indijanskih bubnjeva. Požurim napolje.

Na trgu ispred spilje opet je gorjela velika vatra, oko koje se okupljalo vijeće. Ratnici, koji su svoja lica i gola tijela obojili jarkim bojama, izvodili su ratne plesove, upravo kao i njihovi preci kad su namjeravali krenuti u ratni pohod.

Poglavice i najugledniji ratnici sjeli su pokraj vatre. I ja zauzmem svoje mjesto, koje mi je pripadalo poslije zaključenja saveza s otočnim Indijancima. Bio sam odlučan u namjeri da glasam protiv nauma Iowe Kave, da učinim sve što mogu kako bih spriječio krvoproliće.

Iowa Kava i Orlovo Pero tri puta povuku iz lule, zatim je pruže meni. Potom progovori Iowa Kava. Govorio je o nuž-

nosti rata protiv ljudi s kapuljačama, o tome kako vlasti nisu u stanju zaštititi došeljlenike i Indijance od ljudi s kapuljačama. Njegov je govor prihvaćen s odobravajućim žamorom.

Zatim progorovi Orlovo Pero. Govorio je o tome kako taj rat mora dokazati da su Indijanci pravi gospodari te zemlje i da mora poslužiti tome da se bijeli uljezi već jednom svedu u određene granice. Njegov su govor također popratili odobravanjem i on naposljetku sjedne s izrazom očite samodopadljivosti na licu.

Predvidio sam to i bojao sam se da će se stvari okrenuti upravo u tom smjeru.

Pošto se odobravanje stišalo, ustanem, zamolim za tišinu i započnem:

— Neka moja crvena braća poslušaju riječ Old Thunderhanda, koji je proputovao mnoge zemlje i mora i koji je vaš prijatelj. Čujte, dakle: rat nije nikada potreban. Ne služi nijednoj zaraćenoj strani, na objema stranama izaziva štetu. Ova je zemlja natopljena krvlju crvenih i bijelih ljudi. Put kojim namjeravate poći sasvim je pogrešan. Predlažem da me Iowa Kava i Orlovo Pero otprate u Fort Richardson da bismo s tamošnjim zapovjednikom porazgovarali o tome što možemo poduzeti protiv ljudi s kapuljačama. Ljudi s kapuljačama su neprijatelji zakona, zločinci koji nanose štetu čak i bijelim doseljenicima. Uvjerem sam da će u Fort Richardsonu rado saslušati naše želje.

Sjednem i odmah me obuzme osjećaj da nisam uspio uvjeriti Indijance. Zatim ustane Iowa

Kava i u znak neodobravanja zakluma glavom.

— Old Thunderhand je govorio poput pravoga bijelca. To je i shvatljivo, jer je i on bijele puti. Međutim, Old Thunderhand je s nama popuštao lulu saveza i tako je postao jedan od naših. Njegova će puška govoriti s našima kad dode do borbe.

— Braćo, nikad neću dopustiti da moja puška progovori u borbi koja nije nužna. Kažnjavanje ljudi s kapuljačama je stvar policije i suda!

Iowa Kava ustukne.

— Ti, dakle, napuštaš savez!

— Nikako. Sam ću dojahati u Fort Richardson i založiti se za vaša prava.

— Otkad je Old Thunderhand postao kukavica? — naruga mi se Orlovo Pero.

— Otkad se zdravi razum smatra kukavičlukom? — odgovorim.

Iowa Kava me odmjeri mračnim pogledom.

— Vidim da se Old Thunderhand ne namjerava boriti kao naš prijatelj. Mi ćemo osvetiti FATHERA PAIXA i naše ranjenike i zemlju ćemo osloboditi od ljudi s kapuljačama, pa makar morali spaliti cijeli Carson City! No ti možeš pojahati kamo želiš, Old Thunderhande, nećemo te sprečavati, ali ti nećemo ni pomoći.

Pogledam članove šutljivoga skupa. Zavirim u tamne i sjajne oči IOWE KAVE i spoznam kako nas u ovom trenutku dijele svjetovi koji se ne mogu spojiti.

— Činite što smatrate korisnim — rekoah naposljetku i ustadoh. — U svakom slučaju, ja sam vas upozorio i sad ću odjahati.

Pružim ruku Iowi Kavi, a on je prihvati oklijevajući.

— Zahvaljujem vam na gostoprимstvu! Neka vam Veliki Duh dade mudrost i neka upravlja vašim postupcima. Postupajte tako kako bi postupio Father Paix.

— Učinit ćemo što smatramo ispravnim — uporno će Iowa Kava.

Žalosno kimnem i udaljim se. Stigavši u spilju, poklonim staroj Indijanki nekoliko novčića i ogrlicu od staklenog biserja za trud i brigu što mi je posvetila. Zatim osedlam Pegaza i još jednom pogledam tajna vrata, iza kojih će Father Paix počivati sve do svojega pogreba, kojemu više neću moći prisustvovati. Potom iziđem iz spilje koja mi je u posljednjim uzbudljivim danima poslužila kao kuća.

Ubrzo sam opet u kanuu veslao po Mjesečevoj vodi, a moj je prijatelj Pegaz radosno pušuci plivao prema susjednoj obali.

U napetom sam očekivanju posjetio te otoke, s dobrim sam namjerama stigao ovamo! Zar je sad sve postalo uzaludno?

Nisam ni sumnjao u to da će Indijanci iskopati ratnu sjekiru. Posljedice toga morale bi biti porazne po stanovnike Carson Cityja i po napadače. Koliki će neđužni patiti zbog te zablude? A ja ne mogu upozoriti stanovnike Carson Cityja ukoliko ne želim izgubiti povjerenje Indijana i ugled zapadnjaka. Budući da sam s ljudima s otoka u Mjesečevoj vodi pušio lulu sa veza...

No stanovnike Carson Cityja valja ipak na neki način upozoriti na zlo koje im prijeti. To mi je bilo jasno. Ipak, nisam znao

kako da to uradim a da pri tome ne prekršim svoju riječ.

Osim toga, ni moja situacija nije bila ružičasta. Ljudi s kapuljačama mi rade o glavi, s Chipewayima sam se posvađao, a otočni mi Indijanci neće više pružiti nikakvu pomoć. U neku ruku nalazio sam se u ratnom području...

Sve su mi te misli prolazile glavom dok sam Mjesečevom vodom veslao prema obali. Odlučio sam odmah odjahati u Fort Richardson.

IX

Prijatelji Bud i Dick još nisu bili ni punih četvrt sata u Fort Richardsonu i upravo su se marljivo bacili na okrepu u kantini, kadli se otvore vrata.

— Vas dvojica morate odmah k pukovniku Wakeu! — dovikne im čovjek i domahne im da pođu za njim.

Stari je pukovnik sjedio s gradonačelnikom Bogartom u radnoj sobi. Napeto pogleda posjetitelje. Kad su Bud i Dick ugleдали pred sobom zlovoljna lica, najradije bi se opet okrenuli, no ordonanc ih ugura u prostoriju, a zatim se, na pukovnikov znak, udalji.

— Dobar dan — zbunjeno pozdravi Dick.

— Pridite bliže — reče Wake. — Jeste li jahali s Old Thunderhandom?

— Da, jesmo. No odvojili smo se od njega i pošli smo u tvrđavu da se malo odmorimo.

— Znate li kamo je on odjahao?

— Tražio je neko jezero u obliku polumjeseca.

— Tako sam i mislio — progunda Wake. — Jeste li možda naišli na patrolu naših ljudi?

— Da, prije nekoliko dana. Raspitivali su se za Old Thunderhanda. Rekli smo im što smo znali, a oni su nas, zauzvrat poslali u pogrešnom smjeru. Stigli smo u neki grozan kraj, gdje nije bilo ljudi koji bi nas mogli savjetovati. I tako smo tek malo prije stigli u tvrđavu.

— A što su uradili naši ljudi? — čudio se pukovnik. Poslali su vas u pogrešnom smjeru? Zacijelo ste ih pogrešno razumjeli.

— Nipošto. Tako je kako kaže moj prijatelj — potvrdi Bud. — Ako nije tako, onda je drugačije.

— Drugačije ili ne, sasvim je svejedno — uvjerljivo će Dick. — Poslali su nas u pogrešnom smjeru i mi smo upravo sad htjeli iskoristiti priliku da se potužimo na njihov postupak.

— Jesu li to sigurno bili crveni haljeci? — zapita Bogart. — Čudnovato, pukovniče. Zar si je poručnik mogao dopustiti tu šalu?

— Nema pravo na to — progunda pukovnik.

I Dicku se to učinilo dozlaboga nevjerojatnim.

— Zar bi si mogao dopustiti da se šali s nama, s junacima Zapada? — zapita ne vjerujući.

Pukovnik mu nije mogao odgovoriti, jer je u taj čas zazvonio telefon.

— Wake — javi se zapovjednik čvrstim glasom. — Zar momci još bubnjaju? I zar niste mogli otkriti šifru? Prokletstvo, čovječe, napregnite svoju lubanju... pa moramo saznati što poručuju Indijanci! Jeste li zapazili dimne znakove? Gdje? Na Mount Manitouu? To bi mogli biti Chippewayi. Stvar ne sluti

na dobro. Nazovite odmah čim odgonetnete šifru!

Wake spusti slušalicu u viljušku.

— Nova briga — reče Bogartu. — Od ponoći Indijanci daju znakove bubnjevima. Oni se sporazumijevaju a da to nitko ne razumije. Sad više ne upotrebljavaju stare znakove bubnjevima. Zapaženi su i dimni signali. Nešto se zbiva...

— Neće biti lako ustanoviti što se događa — reče Bogart. — Indijanci se o svemu dogovore između sebe. Nemaju povjerenja u nas, premda bismo im mogli pomoći.

— Dragi Bogarte, u ovom kraju živi nekoliko tisuća Indijanaca, i sami to dobro znate. Radi naše sigurnosti moramo se obavještavati o svemu što oni rade. Takvo se bubnjanje u ovim krajevima nije čulo već trideset godina... A onda...

— ... je buknuo ustanak — dopuni ga gradonačelnik. — Ali to je bilo prije trideset godina, pukovniče. Danas Indijanci gotovo i ne misle na to.

Wake sumnjičavo zakima glavom.

— Već odavna nisu narod koji odumire, Wake. Broj porođaja je kod njih u porastu. Na sjeveru su potisnuli žitelje. Sad se osjećaju kao pravi gospodari zemlje.

— Jeste li vi naišli na sumnjive Indijance? — zapita pukovnik posjetitelje.

Obojica zaniječū.

— Dobro — reče Wake. — Jedino što ste nam kazali jest da Old Thunderhand putuje prema Mjesečevoj vodi.

— Jest — potvrdi Dick.

— Ali ako nije tako, onda je drugačije — dopuni ga Bud.

— Drugačije ili nije, svejedno je — objasni Dick. — On svako jaše u onom smjeru, i to je najvažnije.

— Old Thunderhand je u životnoj opasnosti — ozbiljno će pukovnik. — Progone ga ljudi s kapuljačama. Pronađe li ga naša partola, bit će dobro. Ali inače... već je više od tjeđan dana otkako su naši ljudi odjahali a mi nemamo nikakvih vijesti od njih i o njima.

— Dogodi li mu se što, sam će biti kriv — reče Dick. — U našoj bi pratnji bio sasvim siguran.

Na licu starog pukovnika moglo se zapaziti da pomalo sumnja u Dickovu tvrdnju. Zatim obojicu pošalje u prostoriju koju su im dodijelili da bi se oporavili od napora putovanja.

Bogart se također oprosti. Wake odluči odmah poći na počinak. Uđe u svoju spavaonicu, ugasi svjetlo i otvori prozor.

Dubokim je udisajima uvlačio mirisavi noćni zrak. Iz točionice izvan palisada čula se pjesma i buka. A onda se odjednom začuo drugi šum. Dolazio je iz velike udaljenosti, bio je ponešto prigušen i podsjećao je na bilo mnogih uzbuđenih srca.

— Indijanci — prošapta Wake i preokrene se znojna čela na svom ležaju. — Indijanci...

* * *

Okolo dva sata ujutro, davno prije svitanja, uzbuđeno tiktanje Morseova aparata probudi telegrafistu Fort Richardsona iz drijemeža. Dešifriranje vrpce ga posve razbudi.

Nekoliko minuta poslije toga pukovnik Wake je imao tekst u rukama i odmah poslao po gra-

donačelnika Bogarta. Kad se ovaj pojavio, pukovnik reče:

— Morate odmah krenuti u Carson City. Indijanci su noćas napali Corbettov ranč.

— Corbettov ranč! Lijepo su zgrabili, to je, naime, najbogatiji ranč u kraju!

— Jest, ali posrijedi je nešto drugo, Bogarte. Kad je ubijen onaj kauboj u točionici Gin-Jima, Corbett je za to ubojstvo optužio Indijance. Da se nije pojavio Old Thunderhand, ljudi bi zacijelo linčovali onu dvojicu Indijanaca. Tako ste mi barem ispričali.

— Do vraga... tako je! Ako tu postoji neka povezanost... upravo Corbettov ranč! U tog čovjeka sumnjaju da je jedan od vođa ljudi s kapuljačama.

— Morate odmah u Carson City. Dat ću vam trideset ljudi. Ako vam je potrebno pojačanje, pošaljite brzojav.

— U redu, pukovniče.

Bogart se požuri i uskoro izjaše iz tvrđave na čelu kolone od trideset jahača. Pukovnik je čuo kako je topot kopita zatihnuo u daljini.

Kad je opet zatiktakao brzojavni aparat, Wake je saznao pojedinosti o događajima u Carson Cityju.

Indijanci su prije svitanja napali ranč Jacka Corbetta i spalili ga do temelja. U borbi je ranjeno dvadesetak kauboja, a neki od njih i teško. Indijanci nisu imali ni jednoga poginulog ni zarobljenog. Indijanci nisu ni pokušali oteti stoku. Nitko nije prepoznao ratnim bojama obojene Indijance. Corbett je pretrpio golemu štetu.

Vijest o prepadu na ranč raširila se među posadom tvrđave

poput vatre. Istina, čulo se i mišljenje da taj prepad nije osvetnički već pljačkaški pohod. Prema tome, ukoliko se vlasti ne umiješaju, slični bi pohodi mogli ubrzo pogoditi i druge rančere.

Događaji sljedeće noći, kad je opet spaljeno jedno imanje blizu Carson Cityja, čini se, samo su potvrdivali to mišljenje. Ljudi su se silno uzбудili. Bogart je zatražio pojačanje i dobio ga je. No budući da nije rasporedio ljude kako valja ili pak zato što su Indinaci imali bolju taktiku od njegove, treće je noći plamen progutao još jedan ranč.

Indijanski su bubnjevi sad tutnjili neprekidno. Ipak, crveni haljeci nisu uspjeli uhvatiti nijednog Indijanca. Bilo je očito da su pothvati dobro pripremljeni i činilo se da su Indijanci posvuda nazočni, a ipak ih nitko ne može pronaći.

Pukovnika Wakea je već obuzimao očaj. Ako se sve to nastavi, morat će obavijestiti guvernera, a pukovnik Wake je upravo to namjeravao izbjeći.

Petoga dana poslije prepada na Corbettov ranč iz Carson Cityja stigne u Fort Richardson delegacija od dvanaest ljudi s Jackom Corbettom na čelu.

Corbett, koji je nastupio kao glavni govornik, bio je vrlo uzbuđen. Njegova drska nadmenost, koju nikad nije skrivao, sad se pojačala agresivnim bijesom što se odmah sručio na Wakea, pa ovaj nije mogao pozdraviti ljude i pozvati ih na razgovor.

— Zacijelo znate, pukovniče, što se dogodilo u Carson Cityju. Pitam vas, moram li ja, Jack Corbett, dopustiti da mi crveno-

košci, pred nosom vlasti, na-prosto spale ranč?! Do danas su četiri rančera izgubila kuću i imanje. Tko zna tko je ove noći na redu? A što radi vlast? Gradonačelnik se s vašim crvenim haljecima nalazi tamo kamo crvenokošci ne zalaze ili se pojavljuje na licu mjesta tek kad Indijanci već odavna pobjegnu preko svih brda, a od ranča preostane samo gomila zadimljenih ruševina...

— Pa vi ste inače uvijek tako brzi i odlučni kad treba riješiti stvar na svoju ruku! — hladno mu uzvratil pukovnik.

— Rješavam stvar na svoju ruku? Ne plaćam porez zato da bih obavljao posao policije! — razgnjevio se Corbett. — Bogart je izabran i postavljen, i žalosno je što nije u stanju zaštititi rančere od tih crvenih nitkova.

— Gospodine Corbett, moram zahtijevati od vas da govorite drugačijim tonom — odlučno će Wake.

Jedan od tih ljudi iz delegacije se pokušava umiješati.

— Umirite se, Corbett! Pukovniče, izgubio je sve što ima, morate ga razumjeti! Želimo na-prosto vašu pomoć. Ne možete nam je uskratiti. Uvidjet ćete da valja učiniti sve da bi se spriječili dalji prepadi.

— Dobro, ljudi, to već zvuči drugačije. Što mogu uraditi za vas?

— Dajte nam automate i jednu ili dvije strojne puške, pukovniče. Svi su od nas služili vojsku i umiju baratati tim oružjem.

— Hm... upute što sam ih dobio...

— Upute, pukovniče! Kad dođe do ustanka u ovom kraju, ne

snosite li vi odgovornost? Ne znam što će vam reći guverner.

Pukovnik uvidi da rančer ima pravo. No oružje ipak ne smije dospjeti u ruke ljudi na koje pada sumnja da su zakrabuljeni razbojnicima.

— Poslat ću dvije čete u Carson City — reče naposljetku. — Osim toga, zatvorit ću cijelo područje. Bogartu ću poslati još oružja. On će raspolagati njim.

S takvom je odlukom Wake spretno riješio škakljivo pitanje. Znao je da se može osloniti na Bogarta. Ako rančerima stavlja na raspolaganje oružje, sasvim je prirodno da ga preda u vjerne ruke gradonačelnika Carson Cityja.

Corbett htjede gnjevno skočiti. Nije tako zamislilo stvar. No Wake ga kratko prereže:

— Ima li još štogod?

Ljudi uvide da se ovdje više ništa ne može postići i udalje se jedva prikrivenim nezadovoljstvom. Na prostoru ispred staja ugledaju ih Bud i Dick. Kad su vidjeli ljude kako prolaze pokraj njih, ostanu stajati kao skamenjeni.

— Prokletstvo... — otme se Budu. — Pa to je tajna policija.

— Da — suglasi se Dick. — Onu dvojicu slijeva sam odmah prepoznao. U šumi su nosili uniforme, a sad su u građanskim odijelima. Ali naše oštre oči ne mogu se prevariti.

— Budući da smo te neotesance vidjeli vlastitim očima, pukovnik više nema nikakve isprike! Potužit ćemo se da su nas oni poslali u pogrešnom smjeru.

— Možda je bilo tako. Ali ako nije bilo tako, onda je bilo drugačije!

— Drugačije ili ne, sasvim mi je svejedno. Momci moraju misliti na nas, na junake Zapada!

* * *

— Poslušajte me već jednom, vi, ludaci! Glava mi je prepuna drugih stvari, a nemam ni volje ni vremena da slušam te vaše gluposti! Ispričajte tu priču svojoj bakici i nosite se do vruga!

— Ponajprije, gospodine pukovniče, naše nas bakice ne bi razumjele jer nikad nisu bile u Carson Cityju — Dick se očajnički trudio da pukovniku Wakeu učini svoju priču razumljivom. — Drugo, čini nam se čudnovatim što te neotesance ne želite pozvati na odgovornost. Naposljetku, junaci smo Zapada i naše je pravo da nas tretirate kao takve.

— Ali ovdje nema tajne policije! Od mojih momaka nijedan nije već godinama svukao uniformu osim noću, dakako! Skupina koju ste susreli u šumi nije se vratila. Kazneni pohod na Zapadu često traje dulje nego što je predviđeno. Nitko ne zna gdje su ti ljudi i kad će naići na Old Thunderhand. Ljudi koje ste danas vidjeli rančeri su iz Carson Cityja.

Bud i Dick stresu glavama. Raspravljanje bi možda potrajalo i dulje da u tom trenutku nije potčinjeni pokucao na vrata.

— Lovac Old Thunderhand želio bi razgovarati s vama, pukovniče!

* * *

Nisam se nimalo začudio što sam staroga pukovnika, kojega sam poznavao samo po viđenju, zatekao u društvu dvojice starijih znanaca, koji su me dočeka-

li s različitim osjećajima. Mršavi se Bud počne ceriti, a i Dick se prestane duriti.

— Old Thunderhand! — poviče i pruži mi ruku. — Živi ste i zdravi, a i pronašli ste nas! Ne morate se uzaludno pozivati na naše prijateljstvo i velikodušnost! Opraštamo vam i uzimamo vas pod svoju zaštitu.

Pozdravim obojicu, zatim pružim ruku i pukovniku Wakeu.

— Kako ste stigli ovamo, Old Thunderhande? Ljudi s kapuljačama vas progone! Poslao sam dvadeset ljudi na Mjesečevu vodu da bi vas zaštitili. Zar niste naišli na njih?

— Jest, vidio sam dvadeset ljudi, pukovniče — odgovorim ozbiljno.

Dok sam jahao od Mjesečeve vode do Fort Richardsona, naišao sam na poginule graničare, koje ljudi s kapuljačama nisu ni pokopali. Pružim pukovniku oznake za prepoznavanje što sam ih skinuo s leševa i u nekoliko ga riječi izvijestim o svom boravku u otopini Indijanaca, o odluci poglavica da iskopaju ratnu sjekiru i o pogibiji patrola. Prema tragovima borbe zaključio sam i kako je prepad izveden.

Pukovnik je do kraja saslušao moj izvještaj. Bio je blijed, samo su njegove zgrčene ruke odavale napetost što ga je obuzela.

Kad sam pogledao ne baš postojeće prijatelje, zapazio sam i u njih znakove zaprepaštenja.

— Zaboga! — zbunjeno prostenje Bud. — Na kraju će pukovnik povjerovati da smo mi pobili tu dvadesetoricu!

— Glupost! Ni zecu niste učinili ništa nažao — odvratu pu-

kovnik. — Razgovarali ste s ljudima s kapuljačama i poslali su vas u pogrešnom smjeru!

— Ljudi s kapuljačama? — promuća Dick, kojemu je odjednom sinulo. — Zaboga, pa točno smo im ispričali kamo je odjahao Old Thunderhand!

— A onda — plačljivo prostenje Bud — smo im rekli da namjeravamo uništiti ljude s kapuljačama! A što... da su nas nakon toga objesili? Ne, to ne bih preživio!

Pukovnik udari dlanom po stolu, tako da je Budu od straha zamalo pao šešir.

— Niste li vas dvojica rekli da ste danas prepoznali dvojicu od njih? Možete li se zakleti da ste oba rančera vidjeli u šumi u crvenim haljecima?

— Dakako — reče Dick. — Pa ne želite valjda reći da su to bili ljudi s kapuljačama...?

Bud i Dick sad potanko opišu što se dogodilo. I ja i pukovnik stekli smo uvjerenje da bi zapažanja te dvojice nesretnika moglo biti vrlo korisno.

— A voda? — zapita pukovnik pogledavši mene. — Budi-mo iskreni, Majka Quinn i gradonačelnik Bogart ispričali su mi da vam je umirući vozač poštanskog autobusa spomenuo njegovo ime...

— Točno — rekoh. — Ali zar Bogart nije primio moje pismo?

— Nije, vi ste jedini koji zna to ime. Pismo je nestalo na neki podmukli način. A ljudi s kapuljačama vam rade o glavi jer žele spriječiti da bilo tko sazna za ime vode.

— Voda ljudi s kapuljačama zove se Jack Corbett — rekoh. Na trenutak zavlada tišina, a

zatim pukovnik glasno uzdahne.

— Dakle, ipak... — progunda. — Taj me nitkov posjetio danas prije podne i zahtijevao dva mitraljeza.

— Zar su Indijanci napali nje-gov ranč?

— Da. Napali su i tri druga rančera, koji vjerojatno također pripadaju razbojnicima. Indijanci uživaju moje simpatije, ali kod guvernera im to neće pomoći. Indijanci bubnjaju prema nekoj šifri koja nam nije poznata. Nova je i nismo je još dešifrirali. Možete li nam pomoći u tome, Old Thunderhande?

— Nadam se, pukovniče. Ali najprije se morate pobrinuti za leševe svojih jahača. Valja ih pokopati.

— Naravno — uzvratit pukovnik. — To ćemo još danas uraditi.

— U međuvremenu ću se malo odmoriti. Pegaz i ja prošli smo naporan put. Mnogo vremena za odmor ionako nam neće preostati. Svakako ću ga iskoristiti da pokušam otkriti šifru indijanskih bubnjeva.

* * *

Prozorsko staklo zvekne i u idućem trenutku ležao sam potrbuške na podu.

— U zaklon! — doviknem Budu i Dicku, koji su brzo shvatili situaciju.

— Tko puca? — zapita Bud.

— Ljudi s kapuljačama — reko-h. — Siguran sam da će Corbett još noćas saznati da sam stigao u Fort Richardson.

— Onda smo u opasnosti.

— Nismo mi već on. Pukovnik Wake je već prije jednog sata poslao brzojav gradonačelniku Bogartu. U Carson Cityju svi

znaju tko je vođa ljudi s kapuljačama.

— Možda je tako — reče Bud.

— Ali ako nije tako, onda je drugačije.

Bud je opet imao pravo.

Što se tiče strijelca što je pucao kroz prozor, nakon nekoliko sekundi iskočio sam napolje i zauzeo zaklon. Uspio sam zapaziti još samo nogu što je nestala preko palisade. Po brzom topotu kopita zaključio sam da strijelac nastoji što brže pobjeći.

Nije imalo smisla slijediti čovjeka. Razmišljao sam samo o šifri, što mi je zadavala mnogo posla. Istina, već poslije kraćeg vremena uspio sam je odgonetnuti, no sad se pojavila nova teškoća: nisam želio da pukovnik Wake sazna baš sve.

Oko ponoći je stari ratnik osobno ušao u moju sobu. Očito nije mogao spavati od silnih briga. Dok su Bad i Dick, uvijek ni u svoje pokrivače, izvodili hrkački koncert, mi smo razgovarali o neuspjehom napadu i o šifri.

— Prokleti razbojnici... neka sotona ispeče ljude s kapuljačama u svom kotlu... — bijesnio je Wake. — Ali što bubnjaju Indijanci?

— Istina vas neće obzadovati, pukovniče. Digli su se na ustanak protiv ljudi s kapuljačama. Sve ih valja uništiti. Ali nije riječ samo o tome. Indijanci opet žele vladati tom zemljom, jer se bijelci, prema njihovu uvjerenju, nisu u stanju pobrinuti za red.

— To se odnosi na mene. I ja bih radije udario, no zakon veže čovjeku ruke! Guverner će mi savjetovati da dam ostavku. Sad, kad smo napokon na tragu

ljudima s kapuljačama, Indijanci su se pobunili!

Osjećao sam da pukovniku nije baš najugodnije u vlastitoj koži.

— Odjahat ću još ove noći, pukovniče — rekoh.

— Odjahati?! — zbunjeno me pogledao. — A kamo?

— K Indijancima. Moramo pokušati spriječiti prolijevanje krvi!

— Ali prema svemu što ste mi ispričali, ni kod njih niste ostali u najboljoj uspomeni!

— Znam.

— A padnete li u ruke ljudima s kapuljačama...?

— Ni u tvrdavi nisam siguran od njih. Onaj napad to najbolje dokazuje.

Pukovnik naposljetku uvidi da nemam drugog izbora.

Nekoliko minuta poslije išu-
ljam se iz prostorije da ne bih
probudio Buda i Dicka, koji mi
doista nisu bili potrebni u tom
opasnom pothvatu. Osedlam
zatim Pegaza.

* * *

Bubnjevi su odjekivali. Crveni se čovjek opet vinuo u sedlo. Ustanak, užas, prolijevanje krvi...

— Naprijed, Pegazu! — obo-
drim svojega konja.

No gdje li su bili Indijanci? Odakle se čuje bubnjanje? Nisu li se bubnjevi malo prije čuli iz drugog smjera?

Pokušao sam shvatiti tu poruku. No udarci su bili tako brzi da ih više nisam mogao shvatiti. Morao sam si pomoći papir-
om i olovkom.

Sugestivno djelovanje bubnjanja prenosilo se sve više na mene i konja. Činilo mi se da indijanski bubnjevi odjekuju sve

žešće. Svaki sam udarac osjećao poput igle što mi se zabada u mozak.

Šuma je djelovala kao da je odumrla. Nije se pokazala nijedna ljudska duša. Kad je vranac uplašio neku sitnu životinju, koja je tik ispred njegovih kopita skočila uvis i kriješteći pobjegla, konj se propne i uplašeno zanjišti. Nisam ga mogao pokrenuti ni za korak. Oči su mu se ukočile u strahu. Učini mi se da bubnjevi nisu udaljeni ni pedesetak metara.

Stavim ruke pred usta i vi-
knem:

— Hej, prijatelji!

Nema odgovora. Čuli su se samo zvuci bubnjeva.

— Haj, ovdje Old Thunderhand! — povičem u gnjevnom očaju.

Odjednom ispred mene iskrsne sjena nekog čovjeka.

— Ti si Old Thunderhand? — zapita na engleskom.

— Jest.

— Blo si u tvrdavi i izdao si nas. Sjaši i slijedi me!

Osjećao sam se kao da sam uzet, nisam pružao nikakav otpor. Osim toga, slutio sam da iz grmlja izviruju cijevi pušaka usmjerenih prema meni. No obuzela me neka čudnovata ravnodušnost. Sjašem, prihvatim vranca za uzde i pođem za Indijancem.

Stigosmo na neki proplanak. Iznad vrhova stabala nalazio se mali mjesečev srp, koji je bacao slabo svjetlo na skupinu Indijanaca.

Znao sam da iduće minute moraju donijeti odluku. Hoće li Indijanci uvidjeti da je za njih bolje da prekinu borbu? Sad ću im ipak moći objasniti da je pukovnik Wake poslao svoje voj-

nike da slijede trag ljudima s kapuljačama.

* * *

Iznad Carson Cityja ove su noći Indijanci iznenadno izbili iz guštare. Bogart je mogao naslutiti i pogoditi smjer u kojem su nestali, ali nije se potrudio jer je iz tvrđave primio vijest da se vođa ljudi s kapuljačama doista zove Jack Corbett. Štoviše, imao je neki plan, koji će pogoditi razbojнике.

Idućeg su jutra Kanađani čekali sakriveni na rubu šume. Pred njima je gorio neki ranč. Pokriveni visokim grmljem, Kanađani su promatrali kako se ljudi s kapuljačama trude oko gašenja požara. Odjednom je s druge strane izbila još jedna skupina ljudi kroz šipražje. Bogart i poručnik koji je zapovijedao Kanađanima pogledaju se zatim pogledaju ljude i pojure punim trkom na razbojнике. Bogart već izdaleka domahne šeširom. Razbojници nisu ni slutili da to nije pozdrav njima već znak ostalim Kanađanima skrivenim u grmlju naokolo.

— Hej, gradonačelnice, brzi ste danas — naruga se jedan razbojnik. — Crvenokošci su otišli tek prije jednoga sata!

— No nadam se da sam ipak dovoljno brz — dvosmisleno odvrati Bogart. — Nadam se, naime, Owense, da više nećete nikada da zajedno s ovim ljudima pripadate razbojnicima s kapuljačama. Svi nosite velike crne rupce, što ih pri progonu Indijana zacijelo vežete preko lica. Sami ste se otkrili. Ruke uvis!

Kanađani iziđu iz zaklona i upere puške u iznenađene razbojнике. Samo Jacka Corbetta

nije bilo! Owens zapazi kako je Bogart razočaran i nasmije se.

— Bogart neće nikad uhvatiti vođu ljudi s kapuljačama! — reče podrugljivo. — A zbog ovoga ovdje ćete još požaliti!

Bogart se okrene. Razbojнике su svezali i odveli. No Owens je ipak imao pravo: lov još nije završen.

U kasno poslijepodne pet se ljudi popne ispresijecanom stijenom iznad ceste što je povezovala Green Valley s Carson Cityjem i nestane u nekoj usjeklini iza male izbočine. Jedan od njih upali baklju, tako da se vidjela oveća spilja.

— Tu smo sigurni — reče Corbett. — Budući da niste uhvatili Old Thunderanda, neće nam preostati drugo nego da češće posjetimo to skrovište. Dok ne uklonimo tog čovjeka, nećemo imati mira. Indijanci će nam u međuvremenu spaliti sve rančeve. On ih je najvjerojatnije nahuškao na nas.

Dok su ljudi vijećali, opet se netko uspne uz stijenu. Iscrpljeni konj jahača dršćući je stajao u k lancu.

— Vi ste to, Jeremy — odlanulo je Corbettu i skinuo je ruku s drška revolvera. — Sasvim ste zbunjeni... što je?

— Bogart i Kanađani su u Carson Cityju pohvatali sve naše ljude.

— I što će se sad dogoditi? — zanimalo je Willmorea. — Vrat mi je osjetljiv i nikako ne podnosi uže.

Corbett se zadubi u misli.

— Moramo pričekati da se smrači.

Kad se smračilo, u spilji se okupilo oko dvadeset pet razbojnika. Corbett je uzalud če-

kao da stigne više ljudi. Družina se osjetno smanjila, to im je bilo jasno.

— Do svega toga ne bi došlo da nije bilo onog prokletog ubojstva našega kauboja — progunda neki razbojnik. — I da onda nismo Indijancima zaprijetili linčovanjem.

— Hoćemo li dopuštati da Indijanci nekažnjeno ubijaju bijelce? — oštro prigovori Corbett. — Osim toga, Hurdley je bio naš čovjek. A tko ubije našega čovjeka, mora umrijeti. To traži naš zakon.

Nijednom od ljudi s kapuljačama, koji su žestoko raspravljali, nije upalo u oči da se stražar na ulazu u spilju već dulje vrijeme ne javlja. Čovjek je imao kapuljaču posebne vrste. Sastojala se od vreće što je sezala sve do pojasa i ondje bila tako dobro učvršćena da se je čovjek bez tuđe pomoći ne bi mogao osloboditi.

Uz tihe šumove na stijeni se ubrzo pojavi desetak penjačkih užeta. Indijanci su se po njima tiho spuštali.

— Pucajte najprije u baki — zapovijedi šaptom neki glas. Odmah nakon toga u spilji nastane komešanje. Jones uhvati Corbetta za ruku i povede ga kroz mrak k stražnjem izlazu iz spilje. Iza njih su odjekivali divlji krikovi zaprepaštenja njihovih drugova. Kad su izišli, teško dišući spuste se na stijenu.

— Osveta! — prostenje Corbett i obriše znoj s čela, a zatim nastavi teturati dalje.

U međuvremenu su Kanada ni s Bogartom i zarobljenim ljudima s kapuljačama stigli u Ford Richardson.

— Zatvorite nitkove u najmračniju rupu! — zlovoljno zapovjedi Wake.

I dok je Bogart primio delegaciju dobrovoljne građanske patrola, koja ga je izvijestila o pronađenim leševima ljudi s kapuljačama u nekoj planinskoj spilji i zatražila zaštitu od Indijana, u tvrđavi se pojavi Old Thunderhand i zamoli za razgovor s pukovnikom.

— Jeste li razgovarali s plemenima? — zapita ga Wake. — Hoće li nas Indijanci sad ostaviti na miru?

— Zapitajte ih sami, pukovniče — uzvratim mu. — Poglavice sam doveo sa sobom. Zajemčio sam im slobodni prolaz bez obzira na ishod pregovora.

Wake prihvati taj uvjet i uskoro se u tvrđavi održa konferencija s poglavicama. Indijancima su pokazali i zarobljene ljude s kapuljačama; bili su vrlo zadovoljni s tim postupkom i onda su Indijanci popustili. Zaključeno je da će dalji progon još slobodnih razbojnika preuzeti Kanadani, a svi će poštovati mir. Razumije se, Wake je poglavice i njihovu pratnju pozvao i na svečanu večeru što je iste večeri održana u tvrđavi.

Te iste večeri Corbett se upustio u jedan od svojih najgorih pothvata. Svečanost na vježbalištu tvrđave loše je završila. Trube su odjednom zasvirale znak uzbune. Pri smjeni straže ispred zatvora pronađen je probodeni stražar. Wake i indijanski gosti znali su odmah da je Corbett uspio osloboditi svoje drugove. Hoće li se ponoviti tragedija Mjesečeve vode? Zar će

se još jednom rasplamsati borba?

— To je najbolji potez mogega života— nacerio se Corbett svojim drugovima koji su se s njim upravo trebali udaljiti iz tvrđave.

— Mladići, tko zna gdje je skladište municije?

Jones je brzo shvaćao. Vrući val razaralačke strasti obuzme ljude s kapuljačama.

— Povest ću vas, momci! — poviče Jones promuklim glasom. — Mislim da će to biti najljepši vatromet što ga je sin moge majke ikad vidio!

* * *

Na vijest o bijegu zarobljenika obuzele su me zle slutnje. Znao sam kako su podmukli ljudi s kapuljačama u svojim postupcima, bilo mi je jasno da je u oslobađanju zarobljenika sudjelovao i Jack Corbett. Bijeg tih ljudi valjalo je spriječiti.

Indijanci su stajali u skupini držeći ruke na pojasu s oružjem. Bili su do krajnosti nepovjerljivi. Možda su povjerovali u to da ih je Wake izdao i računali su s tim da će biti lišeni slobode. Ali nekoliko riječi objašnjenja bilo im je dovoljno: shvatili su me i sad su znali što se dogodilo.

— Neka moj prijatelj Orlovo Pero sa svojim ljudima zaposjedne glavni ulaz u tvrđavu! Ni jedan građanin ne smije otići s mjesta u sljedećih četvrt sata. Iowa Kava neka sa svojim ljudima požuri uz polisadu i neka uhvati svakoga tko se namjerava popeti preko njih. Medvjede Srce neka osigura polisadu na suprotnoj strani! Ja ću uzeti konja da budem brži.

Potrčim k stajama. Posvuda sam vidio blijeda i zaprepaštena lica. Čuo sam i proklinjanja što su se odnosila na ljude s kapuljačama.

Ljudi su bili razgnjevljeni zbog toga. No slutio sam kakvu groznu opasnost po tvrđavu predstavlja nazočnost razbojnika.

Trčećim korakom stignem do podulje stajske zgrade i u potpunom mraku pozovem svojega konja.

Uto me iz mraka pogodi udarac, tako da sam se napola ošamućen srušio na tlo.

Pošto sam se osvijestio, začujem Corbettov razdraženi glas:

— Njega smo čekali! Vežite ga, ne smijemo dopustiti da nam umakne.

Prije nego što sam mogao izreći ijednu riječ, gurnu mi čep u usta. Debeli se konopi oviju oko mojih ruku i nogu. Neki me čovjek naprosto odvuče za sobom.

— Tamo je ulaz — čuo sam kako je netko prošaptao. — Četiri stube vode u podrum.

Na svoje zaprepaštenje spoznam da se nalazimo ispred skladišta municije. Pokraj ulaza su ležali leševi dvojice Kanadana. Iz leđa su im virili dršci noževa.

Ljudi s kapuljačama su, dakle, već savladali straže. Kad bi barem došao samo jedan od Wakeovih ljudi ili ljudi Iowe Kave! No pukovnik je, kao i ja, pretpostavio da će ljudi s kapuljačama pohitati preko polisada. Nitko nije ni pomislio na to da namjeravaju zaposjesti skladište municije u središtu tvrđave.

Zvezdano nebo nestalo je iz mog vidokruga. Iznad mene se

nalazio strop od grubo tesanih greda. Iza jednostavno oblikovanih stuba nalazilo se nešto poput rudarskoga okna, u kojem su bile uskladištene bačve s barutom i zaliha olova Kanadana.

Jedna se baklja upalila i sad sam vidio prljavu, znojem oblicenu lica ljudi s kapuljačama.

Uvijek njegovana bradica Jacka Corbetta sad je bila u čupercima, jer već nekoliko dana nije upotrebljavao britvu.

— Onda... gospodine Thunderhande, mučila vas je čežnja za nama, zar ne? — rugao se. — Ne znam što ljudi vide u njemu — okrene se svojim drugovima pokazavši mene. — Sad baš ne djeluje poput nepobjedivog Zapadnjaka!

Ljudi se grubo nasmiju.

Sve je izgledalo kao da se Corbet ovdje dolje ne mora pribojavati nikakvih iznenađenja. Nalazili smo se u nekoj pravokutnoj prostoriji obloženoj drvom, uz čije su se zidovi nalazili sanduci s municijom i bačve s barutom. Usred prostorije nalazila se mala bačva, a iza nje sanduk. Oboje je moglo poslužiti kao zamjena za stol i stolac. Na pokrovu bačve nalazila se svijeća. Corbett je upali bakljom i naloži da se ugase baklje.

Corbett je smislio grozan nam, a ljudi s kapuljačama nisu oklijevali da ga provedu u djelo.

XI

Čovjek bi gotovo povjerovao da dobar indijanski konj ne poznaje umor.

Konji Chippewaya bili su tako svježiji kao da su upravo krenuli sa sočnog pašnjaka indijanske doline. Pa ipak, Indijanci

su već tri dana bili na putu. Wanomeh, mladi poglavica, naposljetku se složio s mladom Ramonom, i kako je umjesto sklonosti prema bijelom lovcu Old Thunderhandu u srcu djevojke rodila ljubav prema Wanomehu, tako je i u Wanomeha nestalo one mržnje prema Old Thunderhandu. Poglavica se prisjeti starog prijateljstva, okupi svoje ratnike i požuri u Fort Richardson da bi pomogao Old Thunderhandu u borbi s protivnicima.

Chippewayi su prolazili strmom padinom, obraslom grmljem i visokim šipražjem. Šipina ju je činila teško prohodnom za konje, no jahači nisu smanjivali brzinu.

Wanomeh ubrzo zapazi usamljenoga jahača, koji je, dolazeći s lijeva, punim trkom jurio prema Chippewayima.

Jahač uskoro stigne do Indijanaca.

— Kakvu poruku nosi Crveni Oblak? — zapita Wanomeh izvidnika.

— Ona šuma preko puna je crvenih ljudi. Crveni Oblak nije mogao izvidjeti kojem plemenu pripadaju.

— Onda ćemo naprosto zaobići tu šumu. Prijatelji nam to neće uzeti za zlo, a ako su neprijatelji, neće nas zadržati.

Wanomeh zahvali izvidniku i potjera konja u drugom smjeru. Ratnici su slijedili poglavicu ne postavljajući pitanja.

I tako su zaobišli brežuljak sa sumnjivom šumom. Nijedan jahač nije naslutio da su šumu zaposjeli otočni Indijanci i Ojibwe, koji su ovdje čekali povratka triju poglavica: Iowe Kave, Orlovog Pera i Medvjedeg Srca.

Da su Chippewayi susreli svoje srodnike, zacijelo ne bi mogli jahati dalje.

— Bogarte, jeste li vidjeli Old Thunderhanda?

— Nisam, gospodine, a ni ljudi s kapuljačama.

Wake prokune. Bogartovo je lice odavalo veliku zabrinutost.

Dotrči neka jedinica vojnika.

— Ništa, pukovniče — izvijestiti narednik. — Pretražili smo sve ispred stražarskog tornja na sjevernoj strani.

— Tražite dalje! — uzbuđeno zapovjedi Wake.

Mrakom su se spoticale dvije nejednake prilike. Jedna je bila prilično visoka i snažna, ali na drugoj je najviše upadao u oči znatno preveliki traperski šešir.

— Ne pada mi na um da tražim ljude s kapuljačama — progundam debeli. — Sretan sam što smo se izvukli iz one jadne ćelije. Ostajem ovdje, Bude, u mraku. Tu nas nitko neće pronaći.

— Možda je tako — reče mršavi. — Ali ako nije tako, onda je drugačije.

— Tako ili drugačije, prilično je svejedno, prijatelju Bude. Najvažnija je stvar da ostanemo čitavi.

Nestalni drugovi Bud Winslow i Dick Parker drhtali su cijelim tijelom.

— Stani, Dock, tamo ispred nas se nešto miče! Valjda to nije leš!

— Idi samo, Bude, ne budi kukavica. Ostati ću ovdje da ti pokrivam leđa.

— Bit će najbolje da legnemo potrbuške na tlo. Ako netko za-

želi zapucati u nas, nećemo biti nikakav cilj.

— Vrlo dobro! — oduševljeno će Dick i baci se na tlo, ali gotovo istog trenutka skoči prigušeno kriknuvši. — Zar ti je ta zamisao morala pasti na um upravo ovdje gdje je tlo puno čičaka? — proštenje izvlačeći iglice iz košulje.

— Ovdje je neugodno. Bolje je da se pokušamo dočepati naše barake.

Bud i Dick su se upravo spremali da se tiho prišuljaju baraci kadli se Budov pogled zaustavi na nekoj prilici što je ležala na tlu.

— U ovom kraju ne ostajem više ni minute! — reče zaprepašten.

— Brže, podići ćemo na uzburanu Kanadane! — uzrujano će Dick. — Mislim da su ga ubili.

Obojica potrče koliko su ih noge nosile, ali u suprotnim smjerovima. Kad je krupni Dick opazio da je sam, ustrašeno krikne i potrči za Budom, koji je u međuvremenu stigao gotovo do kraja barake. Odlanulo im je kad su ugledali dva čovjeka što su se priljubili uza stijenu barake.

— U pomoć, tamo je mrtvac! — poviču Bud i Dick divlje mašući rukama.

— Dodite samo ovamo, mi ćemo vam već pomoći! — progundam jedan od dvojice, a drugi je podigao kundak svoje pucaljke.

— Zvuči sasvim šuplje... — objasni kad je tresnuo oružjem po lubanjama dvojice junaka.

Dva stražara ljudi s kapuljačama brzo odvuku svoj plijen niz stube i bace ih pred Corbetta.

Nisam se mnogo začudio opazivši upravo Buda i Dicka, tu dvojicu nesretnika kojima zapravo valja zahvaliti za svoju nevolju.

— Kako je gore? — zapita Corbett dvojicu stražara.

— Sad nas traže izvan tvrđave.

— Onda još moramo pričekati. Tek kad počnu tražiti u tvrđavi, imat ćemo priliku za bijeg. Onda ćemo se moći koristiti malim hodnikom što vodi od prostorije s municijom ispod palisada u onu šumu preko. Ne moramo se bojati da će nas otkriti pri napuštanju tajnog hodnika.

Stražari se opet udalje. Willmore pokaže dva još onesvištena zarobljenika:

— Pa to su ona dva luđaka koji su nam pokazali put u zatvor!

— Točno, Willmore. A budući da su prijatelji Old Thunderhanda, kod nas će biti dobro zaštićeni.

Bud i Dick se pomaknu. Prvi čak otvori i oči.

— Pa to su ona gospoda koja su htjela posjetiti svoje rođake!

— otme mu se ne baš duhovito.

— Da se niste usudili ubiti nas! Strašno ćemo se osvetiti! — zaprijeti Dick stenjući.

Corbett se naceri. Bud i Dick su pogledavali na sve strane tražeći pomoć. Pri tome ugledaju i mene.

— Taj si ni sam ne može pomoći — rugao se Corbett opazivši kamo gledaju. — Ne bojte se, i on će putovati s vama. Poznajte li to? — U ruci je držao fitilj. — Ovaj kraj što ga sad držim u ruci upalit ću za nekoliko minuta. Drugi smo kraj pri-

čvrstili za one dvije bačve s barutom tamo desno. Kad upalim fitilj, izići ćemo iz skladišta kroz tajni hodnik. Tada će vam preostati još oko pet minuta. Onda će prasnuti barutana i Fort Richardson će odletjeti u zrak!

— A mi? — otužno zapita Bud.

Razbojnici se od srca nasmiju.

— I vi ćete s tvrđavom! — progunda Corbett. — Osobito vas dvojica, jer ćemo vas posjesti na bačve i svezati za njih. Dodite!

Uz divlji smijeh razbojnici posjednu Buda i Dicka na bačve s barutom. Urlali su i protivili se, ali im nije ništa pomoglo.

Nisam ni pokušao odvratiti Corbetta od njegova nauma. Ako zločinci doista upale barutanu, zaglaviti će na stotine ljudi i životinja. Ipak, nadao sam se da će nas možda pravodobno otkriti ili da ću se u posljednjem trenu uspjeti osloboditi i ugasiti fitilj.

— Onda, Old Thunderhande, raduje li vas put u nebo? — pokušava me razdražiti Corbett.

Šutio sam.

— Dolaze! — poviče odjednom stražar na stubama.

— Hajde, ljudi! Pokret! — zapovjedi Corbett. — Uzmite oružje! Jones će zapaliti fitilj.

Razbojnici poslušaju i otkoče svoje revolvare. Corbett i Willmore odu prvi, za njima nestanu razbojnici, a i oba stražara ispred ulaza u barutanu. Ljudi s kapuljačama zacijelo su dobro poznavali tvrđavu. Posvuda su imali svoje uhode. Naposljetku nestane i Jones, koji je zapalio fitilj i sa zadovoljstvom se uvjerio da pravilno izgara.

— Mnogo sreće! — dovikne nam, a zatim smo ostali sami. Neko vrijeme čuli smo žustre korake i sve udaljeniji žamor. Zatim sve zatihne. Čulo se samo piskutavo izgaranje fitilja.

— Ti si kriv za sve što će se sad dogoditi! — okrivi Dick svojega druga. Sjedio je na bačvi poput debeloga Bude na svom postolju.

Očajnički sam se pokušavao osloboditi svojih spona.

Corbettovi su me ljudi vezali konopima tako da su mi ruke bile nepokretne. Bacim se u stranu da bih se približio fitilju i ugasio ga. No plamen je bio brži od mene. Ustanovim i da se Corbett preračunao u pogledu izgaranja fitilja: do kraja izgaranja neće potrajati ni pune tri minute...

* * *

U svitanje Chippewayi spaze obrise tvrđave. Činilo se da se tamo razbuktala velika vatra, jer je cijelo vježbalište bilo osvijetljeno jarkim svjetlom. Duž polisade kretali su se ljudi s bakijama. U tvrđavi se moralo dogoditi nešto neobično.

— Nadamo se da nećemo prekasno stići u pomoć Old Thunderhandu — prošapta Wanomeh. Poglavicu obuzme neki čudnovati nemir i on potjera svojega konja.

Iz mrača se uto izdvoji neka krupna sjena i začuje se ratni poklik... Wanomeh trgne pušku i odgovori ratnim poklikom Chippewaya.

— To je Ojibwa! — dovikne zatim svojim ratnicima. — Pred nama su naši saveznici!

Ojibwa naglo zauzda konja i pritjera ga Wanomehovo kobilu.

— Neka bude pozdravljen moj brat. Što se dogodilo? — zabrinuto zapita poglavica.

Žustrim riječima Ojibwa izvijesti Wanomeha o svemu što se zbilo, o probodu ljudi s kapuljačama i zagonetnom nestanku Old Thunderhanda.

Kopita indijanskih konja grmjela su prema tvrđavi. Za nekoliko minuta crveni jahači prođu kroz vrata tvrđave i stražar dojavljuje pukovniku Wakeu da je došao Wanomeh.

Stari pukovnik još nikad nije vidio glasovitoga poglavicu. Unatoč silnom uzbuđenju, pojava Indijanaca ga se duboko dojmila.

— Gdje je posljednji put viđen Old Thunderhand? — zapitao je Wanomeh.

Pukovnik ga izvijesti o svemu što je znao. Wanomeh je razmišljao što bi on sam uradio da je u položaju Old Thunderhanda.

— Najvjerojatnije je pošao k stajama po svojega konja — reče naposljetku.

— Pretražili smo staje, ali uzalud! — reče Wake.

— Koliko ga je ljudi tražilo?

— Cijela jedinica vojnika!

Lice poglavice se smračilo.

— Onda su zameteni svi trgovci.

Wanomeh dovikne svojim ratnicima nekoliko riječi. Pet ljudi mu se pridruži. Slijedili su pukovnika koji je žurio k stajama.

* * *

Sasvim iscrpljen uzaludnim naprezanjima ležao sam kraj izgorjelog dijela fitilja. Piskutavi je plamen u međuvremenu stigao gotovo do bačvi s barutom.

Dick se očajnički bacakao na svojoj bačvi, tako da je prijetila opasnost da se bačva raspukne. Time je samo povećavao opasnost, ukoliko je to u našoj sadašnjoj situaciji uopće bilo moguće povećavati opasnost.

Napustio sam gotovo svaku nadu. Nisam toliko strahovao za vlastiti život već za živote stanovnika tvrđave koji će poginuti kao žrtve eksplozije.

I dok se iskričavi plamen fitilja sve više približavao bačvi, čelo mi se orosilo hladnim znojem.

* * *

Ovdje su dvije ostruge ostavile tragove. Neka me braća brže slijede! — reče Wanomeh, a pukovnik i gradonačelnik Bogart požure za njim.

— Kakva je ono zgrada? — zapita poglavica.

— Skladište municije — objasni zaprepašteni pukovnik. — Pa nisu ga valjda zauzeli!

— Pripremite oružje! — poviče Wanomeh i požuri k zgradi do koje su vodili tragovi.

Bogart u trku izvuče zviždaljku da bi dozvao pojačanje. Svi su bili pripralni na to da će ulaz u sklonište morati osvojiti borbom. No ulaz je bio slobodan. Već su povjerovali da se nalaze na lažnom tragu, kadli iz dubine začuju dozivanje Buda i Dicka. Junaci Zapada očito su vjerovali da im je kucnuo posljednji trenutak.

— Tu su! — oduševljeno poviče Bogart.

Wanomeh skoči niz stube. Jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati situaciju: zgazi plamičak fitilja tik ispred bačve s barutom. Zatim s nekoliko brzih rezova oslobodi mene spona.

Čas zatim bili su slobodni i junaci Zapada.

Kad sam ugledao iznad sebe lice svoga crvenog prijatelja, povjerovao sam da sanjam. Bio sam slobodan... Misli se stanu komešati mojim mozgom... Obuzme me snažan osjećaj zahvalnosti spram Wanomeha.

U tom se trenutku opet začuje piskutavi šum. — Natrag! Tako, unutra! — poviče gradonačelnik zaprepašteno.

Još prije nego što je pravo shvatio što se događa, gurne me u hodnik kojim su pobjegli razbojnici. Indijanci su odmah prihvatili Buda i Dicka i odvukli ih za sobom.

Jarko svjetlo odjednom ispunilo okno i snažna nas detonacija baci na tlo. Počne se zarušavati zemlja. Već sam vjerovao da ću se ugušiti, kadli me opet dohvati neka ruka, podigne me i gurne naprijed. Spoticao sam se u mraku. Iza nas se ponovo začuju detonacije, zatim Bogart nešto poviče promuklim glasom.

Grede se stanu lomiti, obavije me oblak prašine i dima, a onda mi se učini nemogućim svako dalje napredovanje. No odjednom se opet pojavi svjetlo, opet predemo u posljednjem trenutku preko srušene drvene građe, prije nego što se hodnik iza nas posve zarušio. Sad smo mnogo sigurnije mogli nastaviti hodnikom.

Što se dogodilo?

Na propuhu se ponovo zapalio fitilj što ga je Wanomeh zagasio, a zatim su eksplodirale obje bačve s barutom...

* * *

Kad je iz barake s municijom liznuo plamen, iz stotina se grla otme krik straha. Uz zaglušni

prasad sruši se krov zgrade, a zaprepaštenim Kanađanima, koji su dojurili na Bogartov znak zviždaljkom, polete krhotine pokraj glave.

Čula se grmljavina i tutnjava, barake su se zatresle, stakla polupala...

Krvava i blijeda lica zaprepaštenih ljudi zurila su kroz dim. Ljudi su bježali glavom bez obzira kroz plamen gorućih baraka. Proždrljiva je vatra zahvaćala krov za krovom...

Izmučeni i prestrašeni konji u stajama su trgali lance. Panika je postigla vrhunac kad se podigao stup dima od velike eksplozije. Cijelo je skladište municije odtjelo u zrak.

Panični je strah dao konjima nevjerojatnu snagu. Gonjeni strahom, konji pojure među ljudima što su bježali, gazeći sve što im se našlo na putu.

— Konji su se oslobodili? — kriknuo je netko.

Polisade nisu bile nikakva prepreka za životinje. U snažnom su naletu pojurili preko njih, a zatim uz mukli topot kopita krenuli put šume što je pružala zaštitu.

Vojnici i građani koji su stanovali u tvrđavi pobjegli su izvan dometa opasne eksplozije. Okupili su se izvan tvrđave i oficiri su opet preuzeli vodstvo. Valjalo je pokušati spasiti što se još moglo spasiti.

Dovučen je i uređaj za gašenje. Na priključcima vodovoda, koji je s brda u tvrđavu dovodio izvorsku vodu, kao i na zdencu, ljudi su užurbano radili. Iz crpki su šiknuli mlazovi vode.

Drugi su pokušavali spasiti ugroženu imovinu. Bolničari su se trudili oko ranjenika.

— Pukovniče Wake... — čulo se odasvud.

No uzalud su tražili zapovjednika tvrđave. Za požara ga nitko nije vidio.

— Ljudi s kapuljačama nose sve to na savjesti! — govorili su ogorčeni ljudi.

Opet su se okupile jedinice koje su namjeravale uhvatiti zločince.

* * *

— Udaljeni smo otprilike četvrt sata od tvrđave — reče Bogart i pogleda rijetku krošnjatu šumu, između čijih je stabala već svjetlucalo svitajuće jutro.

Pokraj mene je stajao Wano-meh, a Bud i Dick su se upravo izvlačili iz rupe u zemlji. Slijedili su ih Indijanci. Tu je bio kraj tajnog hodnika. No pukovnika nije bilo.

Nisko je raslinje u šumi pružalo izvršnu zaštitu. Nikome ne bi palo na um da će tu pronaći tajni hodnik iz tvrđave.

No u šumi danas nije vladala jutarnja tišina. Životinje su bile uzbuđene. Ptice su sneno i kriješćeći lepršale s grane na granu. Kroz šipražje je bježala niska divljač.

— U tvrđavi gori — reče Wano-meh. — U zraku se osjeća dim.

— Banditi su načinili strašnu štetu — rekoš potišteno.

— I pobjegli su, prema svemu sudeći — reče Bogart, pokušavajući obrisati prašinu s lica.

Poglavica pokaže nekoliko tragova stopala što su se još jasno vidjeli u mahovini.

— Zacijelo su sasvim blizu!

Oprezno, no ipak brzo, pode-mo u smjeru u kojem su vodili tragovi.

Nedugo zatim učini mi se da

čujem glasove. Istodobno i poglavica dade znak da stanemo.

— Tamo su ispred nas — šapne poglavica. — Čini se da vijećaju.

Krajnje napeti, mi ostali počnemo se šuljati kroz gusto šipražje, iza kojega su se ljudi s kapuljačama, prema svemu sudeći, osjećali krajnje sigurnima.

Činilo se da i ne pomišljaju na to da se što prije udalje. Podsjećali su na skup na kojem se raspravljalo o važnim stvarima.

— Zna li što ste vi, Corbette? — gnjevno procijedi promukli glas nekog razbojnika. — Vjerovali smo vam, bili ste naš voda. Vi ste pravili zakone naše družine.

Corbett je stajao bljed između rančera i kauboja. Nije djelovao nimalo samosvjesno. Pogled mu je neprestano vrludao naokolo kao da traži pomoć. No riječi optužbe se nastave:

— Sami ste proboli Tima Hurdleyja jer se pobunio protiv vas! Uklonili ste ga i za ubojstvo optužili Indijance. I da niste tu ludu igru doveli do vrhunca, ostali bi živi mnogi od nas, vratili bismo se kućama bez straha da će nas objesiti!

Corbett ispuhne od bijesa.

— Willmore me je izdao! — poviče. — Pakao će mu biti nagrada!

Posegne rukom k pojasu, no Jones je bio brži. Priskoči mu i trgne mu ruku uvis, tako da je Corbett zastenjao od boli i ispušio oružje.

— Izbrbljali ste se, šefe — podrugljivo potvrdi Willmore. — Kazao sam samo ono što sam čuo od vas. Poznat vam je zakon družine. Vaš zakon, zar ne? U njemu stoji: Tko na koje-

ga od nas digne ruku, zaslužuje smrt! Eto, i Tim Hurdley bio je jedan od naših.

— Ne surađujemo više, Corbette — hladno će Jones.

— Kaša koju ste načinili postala je pregusta. Krivi ste za sve što se dogodilo!

— Da, objesite ga! — poviče drugi. — Zaslužio je!

— Vješati! Vješati! — zahtijevali su ostali.

Corbett je smatrao da još nije izgubio igru. Kad je vidio da će se u idućem trenu svi oboriti na nj, skoči u stranu i nestane u grmlju.

— Bježi! — poviče Bogart zaboravivši da su blizu razbojnici i požuri za zločincem. I mi požurimo za njim. Iza naših leđa začujemo uzbuđene glasove ljudi s kapuljačama, koji su također pokušavali uhvatiti Corbetta.

— Stanite, Corbette! — poviče Bogart.

No razbojnik se nije obazirao na poziv.

Već sam povjerovao da će Wanomeh, koji je poput zmiје zavijugao kroz grmlje, šćepati Corbetta. No razbojnik zastane, povuče drugi revolver i zapuca.

Wanomeh je ipak pravodobno pronašao zaklon iza nekog stabla. Njegove Indijance nisam vidio. Očito su zaostali. Bogart i ja ležali smo u grmlju.

Corbett ispuca cijeli bubanj, zatim potrči dalje. Wanomeh skoči također ali odmah zastane. Je li ozlijeđen? U tom smo trenutku stajali pokraj njega. On je mirno stajao i napeto osluškujući nagnuo glavu, kao da čuje neki šum što ga samo on može čuti. Usne mu odjednom probljede i postanu beskrvne.

— Poslušaj! — šapne.

Sad sam i ja čuo... muklu grmljavinu koja se približavala i od koje je podrhtavala zemlja. Zatim počne pucati granje i začuju se glasovi zaprepaštenja.

— Konji! — procijedi Bogart kroz zube. — Pojurili su iz goruće tvrđave!

— Stani, Corbette! — povičem iz svega glasa shvativši opasnost u koju je srljao. — Ostani ovdje! Skoči na drvo!

No bjegunac nije poslušao savjet. Obuzet samim sobom, moje je upozorenje smatrao varkom i tražio je spas u bijegu.

U međuvremenu su Wano-meh i Bogart prišli visokoj jeli i počeli se penjati. Povedem se za njihovim primjerom koliko sam brže mogao, i ubrzo se nađem među granjem.

Divlji, vrištavi glasovi, koji su se jedva mogli povezati s rzanjem i njištanjem konja, odjeknu šumom. Niska je divljač u skokovima jurila uzbrdo da bi se spasila pred podivljanim konjima. Ptice su kriještale i lepršale u krošnjama.

Neka crvenosmečkasta ruka domahne nam iz krošnje. Wano-meh odmahne u znak da je opazio svoje ratnike, koji su također potražili spas na drveću. U istom se trenutku ponovo uplašim: gdje li su ostali Bud i Dick?

— Pomozite nam... konji...! — začuje se krik. Junaci dojure brzinom metka. Dick se poput lopte kotrljao preko granja i kamenja. Istim ga je tempom slijedio Bud, pridržavajući pri tome objema rukama šešir.

— Hajde, Bude, Dick... ovamo! — doviknem im.

Junaci začuju moj poziv, opa-

ze nas i zakoče svom snagom pa skrenu prema našem stablu. Gotovo majmunskom brzinom popnu se na jelu: ni trena pre-rano, jer su konji već dolazili.

U životinjama kao da se opet probudila divlja, nespuitana snaga mustanga. U gustom skupini jurili naprijed, ništa ih nije moglo zaustaviti.

— Ponor! — poviče Bogart. — Jure u ponor!

No prije nego što životinje stignu do ponora, morale su stići do Corbetta...

Tada začujem strašno pucanje, lomljavu i krik iz dva grla. Grana na kojoj su sjedili Bud i Dick slomila se pod Dickovom težinom i obojica su uz lomljivu pali na konje.

A ono što se tada dogodilo još mi se i danas čini čudom.

Bud i Dick pali su na leđa neosedlanog pastuha. Grčevito su se držali za sve za što su mogli. Na smrt uplašeni pastuh se propne i jezivo zanjišti.

U međuvremenu su podivjale životinje projurile pokraj nas. Pastuh, na kojega su Bud i Dick pali iz vedroga neba, sad se nalazio na kraju skupine. Ponovo se okrenuo i propeo da bi se riješio Buda i Dicka.

Zatim odjuri u smjeru iz kojega je došao i sa svojim nesretnim jahačima začas nestane iz vida.

Odmah zatim ponovo se začuje lomljava u grmlju. Skupina konja okrenula se i opet je jurila pokraj nas, slijedeći pastuha na kojemu su sjedili Bud i Dick.

— Izgubljeni su! Pastuh će ih zbaciti, a onda će ih zgaziti životinje iza njega — reče Bogart spustivši se sa stabla. — Uostalom, nisu to sve životinje iz

tvrdave — nastavi gradonačelnik. — Na primjer, nisam vidio vašega konja, Old Thunderhanda, a ni konje Indijanaca.

Točno, pomislim. No mučila me i druga briga. Wanomeh je pogodio koja.

— Gdje je Jack Corbett? — zapita.

— Bojim se da su ga zgazili konji — rekoh. — Moramo se podijeliti. Wanomehovi Chipewayi neka slijede konje i vide mogu li pomoći Budu i Dicku. Pri tome neka pripaze na ljude s kapuljačama koji su nam iza leđa. Mi ostali ćemo potražiti Corbetta.

Slijedili smo široku stazu što su je načinili konji. Zgaženo grmlje i slomljeno granje označavalo je put. Široka staza razrovanoga šumskog tla vodila je gotovo petsto metara ravno, zatim je skrenula ulijevo, u polukrug. Tu su životinje stigle do ruba ponora, no pravodobno su skrenule.

Uzalud smo tražili trag Jacka Corbetta. Nismo našli ni krpice od njegove odjeće, nikakav izgubljeni predmet koji bi ukazivao da je zločinac također bježao u tom smjeru. A ipak, nije moglo biti drugačije!

Kad smo dospjeli do ruba ponora, pronašli smo ga. Jack Corbett je ležao na rubu neke sipine. Bježeći ispred konja, pao je u dubinu.

Wanomeh, Bogart i ja sidosmo u dubinu, no ubrzo smo uvidjeli da je svaka pomoć zakašnjela. Doduše, Corbett je još živio, no očito mu se bližio kraj.

— Neka ih sve vrag odnese... šapnuo je kad smo se sagnuli nad njega. — Namjeravali su

me ubiti jer sam ja ubio Tima Hurdleyja...

Sa psovkama na usnama razbojnik je izdahnuo.

— To je priznanje pred svjedocima — reče Bogart izvadivši z Corbettovih džepova papire i vrednije stvari. — Indijanci su nedužni. Znali smo to već odavna, no Corbettova je izjava ipak važna za nas.

U šumi naiđemo na čudnovatu skupinu. Istina, Wanomehovi Indijanci nisu pronašli Buda i Dicka, no zato su naišli na ljude s kapuljačama, s kojima su se konji grdno poigrali. Namjeravali su linčovati Corbetta.

A sad su ležali ili sjedili krvareći i stenjući na šumskom tlu. Kad su im prišli Indijanci s oružjem u rukama, nisi ni pomišljali na obranu.

— Valja ih odvesti u tvrđavu — odlučio Bogart. — Najbolje je da ih ovdje pričuvaју Chipewayi. Mi moramo što brže u tvrđavu. Moramo izvijestiti o svemu što se dogodilo i pomoći Budu i Dicku. Najviše se bojim za Wakea.

Sidosmo u tvrđavu upravo kad je trubač završio zbor. Pogledam naokolo i uvjerim se da je katastrofa u početku djelovala gore nego što je zapravo bila.

Požar je u tvrđavi progutao gotovo polovicu zgrada. Zahvaljujući neustrašivim i srčanim ljudima nije se raširio na druge objekte.

— Hajde, mladići... cestu valja osloboditi! — začujem iz daleka dobro poznati glas.

— Pukovnik Wake! — povičemo Bogart i ja u isti čas.

— Old Thunderhanda! — oduševljeno poviče pukovnik. — I Bogart, pa i Wanomeh! Bo-

jao sam se da vas nikad više neću vidjeti!

— A mi smo strahovali za vas — reče Bogart.

— Da... zamalo što me noćas nije progutao pakao! No bio bih očito pretvrdi zalogaj!

— Moj bijeli brat je ozlijeđen? — zabrinuto zapita Wanomeh i pokaže poyo što ga je pukovnik imao oko čela. Desna mu je ruka bila u petlji oko vrata, a kad se pokrenuo, opazio sam da i šepa.

— Nije spomena vrijedno — odvratila stari. — Zemlja me zaslula, a onda su me iskopali. Nekoliko greda palo mi je na glavu, no glava je izdržala.

Izvijestili smo pukovnika o pogibiji Jacka Corbetta.

— Evo, uštedio je posao krvniku — bilo je jedino što je rekao.

Kad smo mu ispričali kako Chippewayi čuvaju preostale ljude s kapuljačama, odmah je poslao jednog podoficira i nekoliko ljudi s nosilima da ranjene razbojнике prenesu u tvrđavu.

— Sramota je to s konjima! — rekao je zatim. — Potrebna mi je moja životinja! Svijet još nije vidio pukovniju Kanađana koja se mora kretati pješice.

— Neće biti lako uhvatiti životinje — reče Bogart.

— Obećao sam odlikovanje onomu koji to izvede — reče Wake. — I održat ću riječ makar to bio Indijanac. Od jučer mislim drugačije... zapitajte Old Thunderhanda. Možda bi nam Indijanci mogli pomoći!

Dok smo razgovarali, začuje se neka vika izvana.

— Mjesta... mjesta, momci,

dolazimo! — zdvojno je vikao netko.

I tada zapazimo crnoga pastuha kako je punim trkom projurio kroz vrata tvrđave. Na njemu su više visila nego sjedila dva jahača.

A iza pastuha, također u punom trku, dojure svi konji.

— Stoj! — poviče Wake mašući neozlijeđenom rukom. — Stajte, od vraga... pa već ste u tvrđavi!

— Rado bismo se zaustavili... — tužio se Bud, grčevito se držeći za grivu životinje. — Ali ne ide!

Jurili su oko vježbališta, a za njima i druge životinje.

Starom pukovniku padne na um sjajna zamisao. Pojuri do trubača, uzme mu trubu i zasvi-
ra zbor.

Na vježbalište pojure ne samo vojnici: pastuh na kojemu su sjedili Bud i Dick naglo zastane. Druge se životinje povedu za njim.

— Ipak poznajem svoje konje — ponosno će pukovnik. — Poslušali su znak.

Vojnici prihvate svoje konje, a Buda i Dicka morali su skinuti s pastuha. Tek pošto je ustanovio da prilikom toga strahovitog jahanja nije izgubio šešir, Bud se opet nasmijesho.

— Dobro ste to uradili, momci! — radosno će pukovnik rukujući se s junacima zapada, koji nisu ni slutili što se dogodilo. — Nisam vjerovao da ćete nam upravo vi spasiti konje!

— Oh... — zausti Dick snažavši se. — Nije to ništa! Svakoga dana uradimo poneku takvu stvar. Ta mi smo junaci Zapada!

— Za vaš srčani podvig dobit ćete odlikovanje! — obeća im Wake.

Bila je večer tog dana ispunjenog s mnogo rada. Chippe-wayi, Ojibwe i otočni Indijanci udarili su logor izvan tvrđave. U tom sam logoru posjetio poglavicu Wanomeha.

Svi su se dobrano trudili da uklone tragove eksplozije i bili su doista umorni. I poglavice su marljivo radili, a Wanomeh je bio posvuda gdje su bili potrebni njegov savjet i pomoć. Pukovnik Wake ga je zbog toga više cijenio nego mnoge zapadnjake bijelce s kojima je dugo surađivao.

I Wake pođe sa mnom u posjet Wanomehu da bi mu se zahvalio za pomoć što su je Indijanci pružili Kanadanima.

U logoru je gorjela velika vatra. Lula mira opet je kolala naokolo, savez je ponovo potvrđen. Skup se rastao tek oko ponoći, i Wake se vrati u tvrđavu. Ja ostanem kod Indijanaca.

Za tih događaja Wanomeh i ja jedva smo našli vremena da se pozdravimo. A ipak smo si morali mnogo štošta reći, razjasniti mnoge nesporazume. Tražili smo se pogledima, i uvijek je na mojim usnama bilo

jedno pitanje, jedno ime: Ramona.

Zar je ona još između nas?

Vatra je dogorjela. Poglavica me uhvati za ruku. Bilo je mračno, jedan je cvrčak cvrčao, bliska je šuma šutjela.

— Zar me bijeli brat još mrzi?

— zapita me Wanomeh.

— Mrzim? — zapitam začuđeno. Nikad ga nisam mrzio. No onda me zaboljelo... — Nemam ti što oprostiti, Wanomeh. Ti ljubiš Ramonu.

— Tako je — potvrdi poglavica. — Bit će mi žena.

Kimnem. Nadao sam se da će tako biti. No ipak sam u srcu osjetilo lagani ubod. I Wanomeh je to osjetio. Naše se ruke čvrsto stisnu u savez neraskidivog prijateljstva.

— Zaboravi sve što je bilo — reče — i pojaši sa mnom na Mount Manitou. Budi gost na mojoj svadbi. I Ramona te moli da dođeš!

— Doći ću, Wanomeh — rekoh.

Radostan mu smiješak preletio licem.

— Sutra krećemo, Old Thunderhande — reče.

Al Mills: U DOLINI ZMIJA

Ostavili smo iza sebe Colorado Worth i potjerali konje kasom, uz uzak puteljak usječen u stijeni, nekašnji »Španjolski prolaz« ispod kojeg je zjapila duboka provalija.

Konji su nemirno frktali i rzali i Ianu Gradyju je trebalo doista čestitati na vještini kojom je vozio poštansku kočiju za Cacadou Look.

Krenuli smo tog jutra s pošiljkom vrijednom 20 000 dolara do Looka, pošto su propala tri dosadašnja pokušaja da radnici rudnika srebra »Graceland« dobiju obećane plaće.

U sva tri slučaja, prema izvještajima preživjelih, napala ih je banda Brucea Springsteena, ta zloglasna »Crna trojka«, koja je bila strah i trepet u tom kraju.

Kad sam na poziv šerifa Simona došao u Colorado Worth da kao pratilac poštanske kočije pokušam do »Gracelanda« prenesti zlato, znao sam da mi je to posljednja prilika da ponovo steknem ugled koji sam nekad uživao.

– Stari moj – reče mi tada Paul Simon – iskaži se! Začepi usta svim neprijateljima i dokaži da jedna greška ne može zauvijek pokopati čovjeka poput tebe.

Ja sam se samo gorko osmijehnuo, progutao tu primjedbku kao dobronamjernu i odgovorio:

– U redu, prijatelju. Pratit ću tu prokletu pošiljku na svoj način i nemoj mi se miješati u posao.

– Imam povjerenja u tebe – odgovorio je šerif i dodao: – Medutim, moram ti odmah reći da ti ne mogu osigurati pratnju. Moj pomoćnik je na čelu potjere i progoni Brucea.

Do vraga i pratnja! Želio sam na taj prokleti put krenuti samo s Ianom, cijeneći ga kao dobrog vozača i čovjeka u kojeg se mogu pouzdati. Štoviše, želio sam da naš odlazak prođe tiho, bez uobičajene pratnje, jer bi tada svakom glupanu bilo jasno da se u kočiji nalazi nešto vrijedno.

Zapravo, potajno sam se nadao da ću se, ako tako postupim, sretno »iskrcati« u Cacadou Looku, pokupiti nagradu od 1000 dolara i napokon isplatiti onaj prokleti ranč.

Kad smo krenuli na put, bio je vedar dan, koji je obećavao sparinu. Poštanska se kočija zakotrljala niz prašnu ulicu, zamakla iza cedrova i uspela se na brežuljak.

Ian Brady se kiselo nasmiješio.

– Pa, momče, neka nam bog pomogne!

Pljunuo je, brže potjerao konje i zavukao glavu među široka ramena.

II

Nadao sam se da će pomoćnik Paula Simona speljati Brucea Springsteena i tu prokletu »Crnu trojku« ili je barem udaljiti s puta kojim smo krenuli, ali sam se prevario.

Da nije bilo vrućine i sunca što je s neba pržilo kao usijana tava, naš put do Looka protekao bi mirno i bez ikakvih napora.

Bio bi to najlakše zaraden novac u mojem životu, ali...

Neprilike su počele kod kanjona »Zla kob«, nedaleko od nizbrdice što je vodila u preriju. Tu nam je s osovine iskliznuo kotač. Ian je počeo bijesno psovati, ali mu nije preostalo ništa drugo nego da zamijeni kotač. Dok je to radio, u čemu sam mu zdušno pomagao, već je prošlo podne. Jara je bila gotovo nesnosna. Bili smo mokri od znoja, ali je Brady ispod sjedala izvukao bocu viskija i rekao:

– Da predahnemo! Uh! Samo nam je to trebalo!

Dijelio sam njegovo mišljenje i katkad pogledao prema obzoru. Vladala je neka čudna, gotovo nestvarna tišina.

– Računam da ćemo do sumraka biti na cilju! – primijetio je crvenokosi Irac i pružio mi bocu.

Nije mi bilo do viskija. Međutim, kad sam povukao prve gutljaje, osjetio sam u utrobi ugodnu toplinu. Kao da je nestalo vreline koja mi je izbijala po tijelu i prebacila se u nutrinu.

– Žed se, prijatelju, liječi dobrim viskijem – iskesio se vozač i ispraznio gotovo pola boce. Dok je ostatak spremio pod sjedalo, upita me uzgred:

– Ne volim turati nos u tuđe poslove, ali me zanima zašto si preuzeo pratnju? Vidiš, moja dva pret hodnika nisu imala sreće s tım prokletim novcem. Sad leže na »brdu čizama«. Njihova jadna djeca plaću za hraniocima. Momče, gadan ti je naš posao! Uvijek glava u torbi. A zašto? Za pišljivih pedeset dolara. Pih!

– Mene očekuje, ako sve dobro prođe, nagrada od 1000 dolara – primijetio sam mljaskajući jezikom, osjećajući kako me hvata neka ugodna omaglica. – Taj mi je novac potreban da bih isplatio ranč koji sam zakapario. Onda ću se, stari moj, oženiti najljepšom djevojkom u Inteniosu.

Irac kimne da mu je sve jasno i zastenje dok se penjao na kočiju.

Tada smo ih ugledali.

Dok smo bezvezno brbljali, sretni što smo namjestili kotač da možemo nastaviti put, prikrali su se iznad nas i sad su nas držali na nišanu. Tri bradata tipa, prljava i zločudna, na konjima s kojih se cijedila pjena.

– Šape gore, momci! – začuo sam zvučni glas najvišega i najkrupnijeg bandita. Bio je to bez sumnje Bruce sa svojim ljudima. Iznikao kao iz zemlje, pripravan da

nam prospe mozak ako nešto pokušamo.

Neka me grom ubije ako sam i trenutka oklijevao da poslušam naređenje. Brzo sam podigao šapice, sretan što sam još živ. Što se tiče Iana Bradyja, stvari su stajale drugačije. On je samo jedan trenutak bio iznenađen. Zatim se naglo bacio na drugu stranu kočije, zauzeo zaklon i zapucao prema njima.

Prva dva metka promašile cilj. Treći pogodi jednog od bandita. On urlikne od bola, padne konju po sapima i tada nastane pakao. Oko mene su fijukali meci, odbijali se o kamene stijene, a Brady je urlao:

– Baci se na zemlju, budalo! Na zemlju, budalo!

Učinio sam to kao sleden od straha!

Revolver mi je ispao iz navlake i nalazio se nekoliko metara dalje.

Drhtao sam od straha i proklinjao trenutak lakomosti kad sam mislio da ću lako zaraditi taj prokleti novac. Da je negdje postojala mišja rupa, da sam bio sićušan mišić, tako bih brzo i rado šmugnuo u rupicu, ali...

Dvoboj između Bradyja i bandita se nastavljao. Ležao sam iza gromade kamenja ukočen i nepokretan sve dok Ian nije odjednom zaurlao od bola.

Bio je ranjen u prsa. To me je trglo iz otupljenosti, iz straha koji me gotovo ukočio. Nekako sam se dovukao do njega, ali je on urliknuo:

– Uzimaj taj prokleti novac i bježi! Ja ću ih zadržati!

Zapucao je još brže i nije dao Bruceu da pomoli glavu.

Kako sam došao do sjedala i uzeo kovčez s novcem nije mi bilo jasno. Učinio sam to kao u snu i ponovo se dovukao do Irca koji je usporenim pokretima punio pušku.

Ostao sam bez pištolja i puške, što se sad presijavalo na suncu prislonjena s druge strane kočije. Tamo sam je ostavio da bih Bradyju pomogao montirati kotač. Put d nje bio je dalek i opasan. Kad bih to pokušao, bio bih izložen Bruceovim mecima.

– Bježi, budalo! – zakrkljao je Irac.

Na prsima mu se sve više širila krvava mrlja. Lice mu je već bilo žuto, istanjeno, okopano krupnim graškama znoj.

Bruce Springsteen je neumorno pucao pri svakom našem pokretu.

Opazio sam da je Brady pogodio i trećeg bandita i da su se stvari promijenile.

– Sad ću ja tebi pružiti pomoć, stari! – rekao sam uzdrhtala glasa.

– Pusti! Nosi taj prokleti novac! – reče on i sklopi oči.

Ležao sam kao oduzet. Dodirnuo sam ga i shvatio da je mrtav.

– Stari je odapeo! – začuo se Bruceov glas. – Sad smo samo nas dvojica! Ostavi novac i bježi!

Čuo sam dosta o vodi »Crne trojke«. Bio je to najbolji revolveraš u tom kraju. Čovjek što je pogađao dolar u zraku, koji je sad samo za trenutak izgubio oslonac ostavši bez bande. Zašto, do vraga, nije pucao? Možda više nema municije?

Možda je posljednji metak ispucao baš ovdje, pošto je dobar dio već potrošio bježeći pred potjerom. Da zaigram na tu kartu?

Dohvatio sam Bradyjevu pušku. Bila je prazna. Oblio me ledeni znoj.

– Što, nemaš više municije?

Da učinim tih nekoliko koraka do pištolja?

Nel! Možda Bruce blefira, i ako to pokušam, brzo će mi opaliti metak u glavu.

Iza sebe sam čuo topot svoga konja i njegovo rzanje. Kao da me po-

živao da se bacim na njegova leđa i odjurim s toga prokletog mjesta.

Uvijek kad bih zapucalo, osjećao sam smrtni strah.

Sad, pošto je nastala tišina, kad je sve bilo gotovo, straha je iz mene polako nestajalo. Mogao sam razmišljati. Proradile su mi moždane vijuge i brzo sam zaključio da treba poslušati Bradyjev savjet.

Bacio sam se na konja i počeo ga neumoljivo bosti ostrugama. Želio sam da se što prije izgubim s tog mjesta. Ludački sam ispred sebe stezao kovčeg s novcem, želeći da barem njega spasim i tako dokažem ljudima da ipak nisam kukavica.

Životinja je rzala i njištala od bola, ali me nosila u sigurnost. Kad sam se domogao uzvisine, pošto mi je put do prerije blokirao Bruce, okrenuo sam se i vidio da je bandit uzeo moj revolver i opalio prema meni nekoliko metaka.

Bio sam divljač koju goni naoružani lovac. Bio sam bespomoćan, prepušten na milost i nemilost. I znao sam: ako nešto ne smislim, bit ću brzo gotov.

Poznavao sam ovaj kraj. Taj okljašten, gromom pogodeni ceddar, tu usjeklinu što je vodila do »Doline zmija«.

Dolina zmija! Sjetivši se te kotline, još me i sad podilazila jeza. U ušima mi je zvonilo čegrtanje čegrtuša. Nisu ih ljudi bez razloga tako nazvali. Bilo je to pravo carstvo otrovnica!

I prilika koju sam morao iskoristiti ako sam želio sačuvati glavu i novac.

Jahao sam prema »Dolini zmija«, bez izgleda da se suprotstavim naoružanom banditu, vrsnom revolverašu. Trebalo je samo sačuvati razmak da me prije cilja ne pogodi.

Bio je to posljednji adut koji sam imao u rukavu!

Stigao sam do ruba »Doline zmija«. U tom gustišu, što se protezao u duljini od nekoliko stotina metara, skrivalo se na stotine čegrtuša.

Hoće li moj plan uspjeti?

Osjećao sam da konj gubi snagu. Razmak između mene i bandita se smanjivao. Začudo, Bruce nije pucao. Mogao me je ubiti jer sam mu bio prepušten na milost i nemilost. A njega je, čini mi se, ta moja bespomoćnost zabavljala. Nasladivao se mojim mukama i urlao:

— Bacaj taj kovčeg, budalo! Zar ćeš zbog tuđeg novca izgubiti glavu!

Stajao sam na uzvisini »Doline zmija«. Ispod mene se nalazilo leglo zmija, iza mene taj prokleti Bruce. Što da uradim? Hoće li uspjeti moja namjera? Možda Bruce zna što se skriva u toj dolini?

Okrenuo sam se, podigao kovčeg i zluradim glasom rekao:

— Poslušat ću tvoja naređenja, gade! Bacam ga! Uzmi ga! Tvoj je!

Bacio sam ga. Kao da sam sa sebe skinuo žeravicu. Otkotrljao se niz usjek. Bruce Springsteen zaustavi konja, začudeno me pogleda i reče nešto što nisam razumio.

Onda slavodobitno usklikne i počne se spuštati u »Dolinu zmija«. Čulo se samo kotrljanje kamenja ispod konjskih kopita.

Kad sam provirio iznad ruba provalije, Bruce je već bio gotovo na cilju. Tad se dogodilo ono što sam očekivao: konj, začuvši rezak zvuk čegrtuše, zaništi od straha, propne se, Bruce izgubi ravnotežu...

Kotrljao se prema gustišu gdje ga je čekala smrt!

Još mi je dugo u ušima odzvanjao njegov urlik.

III

Poslije sam upalio vatru i istjerao zmije. Kad se ugasio požar i dio doline ostao ogoljeo, kovčeg s novcem ležao je gdje je i pao, a malo dalje pougljenjeni leš Brucea Springsteena.

Bila je sretna okolnost što se u kovčegu nisu nalazile papirnate novčanice već zlato.

Iako je bio nagrizen vatrom, još vreo od žeravice, ležao je sad iza mog sedla.

Vraćao sam se da bih sahranio Iana Bradyja i uzeo nagradu od 1000 dolara.

U PRIPREMI:

Mark Zoro: NAPAD NA RIO GRANDE

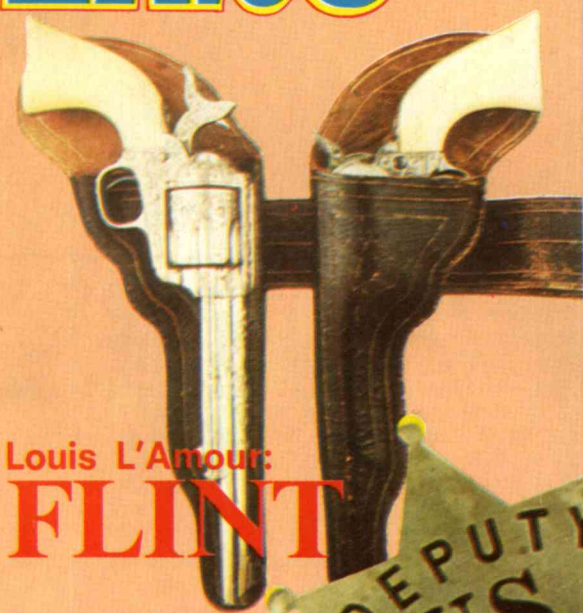

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 18.720 d, a za šest mjeseci 9.360. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO).
Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.
Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet, mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI. 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

Potražite na Vašim kioscima
LASO SPECIJAL — jesen '87

SPECIJALNO IZDANJE

LASO

Louis L'Amour:

FLINT